

Seregélyesi KISBÍRÓ

SEREGÉLYES NAGYKÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATI LAPJA XXIV. évfolyam 2. szám 2015. június

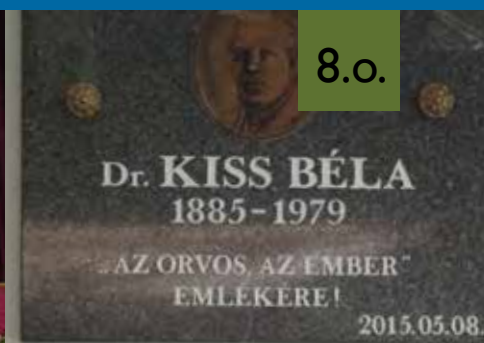
FALUNAP 2015

összefoglaló hagyományos rendezvényünkről

14.o.

2.o.

8.o.

13.o.

23.o.

TARTALOM:

„Seregélyes Településért”	2. o.
Közfoglalkoztatás napjainkban	6. o.
Rövidesen átadják	6. o.
Megható, szép találkozó 50 év után	7. o.
Névadó és emléktábla avatás	8. o.
Felhívások, meghívók	10. o.
Lezajlott a nyitókonferencia	11. o.
Az én tanító nénim	12. o.
20. születésnap	13. o.
Falunap 2015	14. o.
Óvodai hírek	16. o.
Iskolai hírek	18. o.
Ezek történetek tavasszal	
az Élő Ősz Nyugdíjas Klubban	21. o.
Háromjátzmás hosszabbítások...	22. o.
Ezüstökkel tarkított bronzeső	23. o.
Nehéz búcsú Seregélyestől	24. o.

„Seregélyes Településért” kitüntető címet és Emlékplakettet kaptak tevékenységéről röviden

Biherczné Bödő Évike

Az általános iskolát Seregélyesen végezte, majd annak befejezése után a Székesfehérvári Teleki Blanka Gimnáziumba nyert felvételt és ott is érettségizett.

1966-ban házasságot kötött Bihercz Istvánnal, aki a helyi Szakiskolában szakoktatóként dolgozott. Két gyermekük született. Ildikó, településünkön él és tanítónőként dolgozik, István pedig Székesfehérváron elismert vállalkozását vezeti.

A GYES után, 1970-ben a Seregélyesi Szakmunkásképző Intézetben helyezkedett el könyvelői, majd gondnoki munkakörben. 18 évig dolgozott itt. Közben folyamatosan képezte magát, és mérlegképes könyvelői szakvizsgát tett. 1988-ban a Fejér megyei Adóhivatal állományába nyert felvételt, ahol kezdetben adóügyi előadónak dolgozott, majd a későbbiekben vezető beosztást töltött be nyugdíjba vonulásáig.

Nyugdíjasként számos napi feladata mellett időt, energiát nem kímélve, társadalmi munkában, anyagi juttatás nélkül, önzetlenül végezte falunk legösszetettebb beruházásának ügyeit. A Szennyvíztársulás 2004. évben történt megalakulásától kezdődően szíven viselte annak minden problémáját: a beruházással kapcsolatos OTP - LTP-kezt vezette, nyilvántartotta, elszámolta, könyvelte mindezt nagy precizitással. A küldöttgyűlések anyagait előkészítette, jegyzőkönyvet vezetett az ülésekről, elkészítette a határozatokat, kimutatásokat, nyilvántartásokat.

Munkáját pedig nem csak az irodában, az ügyfélfogadási időben,

hanem otthonában, akár hétvégén is végezte, viselve a pénzügyi munkával kapcsolatos konfliktusokat. A szennyvízberuházás megvalósításához történő hitelfelvétel során, majd később annak idő előtti visszafizetésében is elvülhetetlen érdemeket szerzett. Az áldozatos munkája segítségével több millió forintot takarítottunk meg településünknek, de nem csak az önkormányzatnak, hanem minden pontosan törlesztő ingatlanulajdonos is jelentős visszatérítéshez juthatott segítségével, közreműködésével az állami közműfejlesztési hozzájárulásból. Ezek a megtakarítások is hozzájárultak ahhoz, hogy Seregélyes majdnem minden utcáját aszfaltburkolattal tudtuk ellátni.

Ez az önzetlenség, mindenkinek segíteni akarás életének más területein is megnyilvánulnak, szívesen vállal máshol is közösségi feladatokat. Mindezeket ugyanilyen odaadással, pontossággal végzi.

Marika óvó néni

Amikor befejezte az általános iskolát szeretett volna tovább tanulni, de az akkori nehéz körülmények nem tették ezt számára lehetővé.

Pedig már akkor is tudta: ő óvónő lesz, bármi áron.

Amikor férjhez ment Palánki József pedagógushoz, Dejtárra kerültek, ahol 8 évig éltek, itt született két gyermekük. Amikor ismét munkába állt, végigjárta a ranglétra minden fokát: volt konyhalány, dajka, élelmezés vezető. Miután leérettségizett, végre beteljesült az álma: képesítés nélküli óvónő lett. Majd elvégezte az óvónőképzőt és a szomszédos Sárosdra költöztek. Vezető óvónő volt már, amikor megpályázta községünk megüresedett állását. 1974-től 1996-ig vezette Seregélyes óvodáját.

A díj átadó ünnepségen utódja, Kosaras Istvánné vezető óvónő köszöntötte és méltatta Marika óvó néni munkásságát. Földözte a kezdetek nehéz időszakát, hiszen az egyébként is összetett óvoda pedagógusi munkát nehezítette a hely hiánya, a szétszórtság. Voltak csoportok a művelődési házban, az Áfész épületekben, a központi épületben. Oda kellett mindent szállítani: élelmet, eszközöket. Ez óriási szervezési munkát igényelt. Amikor az intézmény vezetője lett, az óvoda három csoportosra való bővítésén fáradozott, majd a Móra úti óvoda beindításával négyre. 1982-től pedig hat, majd Szőlőhegy bekörzetesítésével hét csoportra bővült. Rengeteg társadalmi munkát szervezett,

mivel az anyagi lehetőségek szerények voltak.

Nagy odafigyelést, szervezést igényelt az is, hogy abban az időben (egy kivétellel) nem volt megfelelő végzettségű óvónő. De Marika néni pályafutása alatt sokan szereztek diplomát. Voltak olyan évek, amikor 4-5 pályakezdő tanult. Ő igyekezett a közvetlen környezetéből kinevelni kollégáit. Ez azt is jelentette, azt is eredményezte, hogy az óvónők magukénak érzik az intézményt, a falut, annak kulturális életét.

Vezető munkája során kiemelt fontosságúnak tekintette a népi hagyományok ápolását és annak megismerését már a korai gyermekkorban. „Hiszen ebben a korban szívják magukba a gyermekek a haza, a szülőföld legdrágább kincseit, őseink hagyatékát, a magyar föld értékeit. Ez a kezdeményezés a mai napig, immár húsz éve, a pedagógiai programunk alappillére. Sokat tett a természetes anyagok használata, az egészséges életmód kialakításáért, a testnevelési foglalkozások megtartásáért – sokszor a lehetetlen körülmények ellenére is. Rengeteg, emlékeztető táblát szervezett. És ezt neki köszönhetjük!” – hangsúlyozta a díj átadón Kosarasné Ildike.

Munkásságát mindig nagyfokú felelősség és gyermekszeretet hatotta át. Példaértékű volt a munkahelyi jó légkör, a kollektíva kialakítása.

Palánki Józsefné egy életen át önzetlenül dolgozott a település gyermekeiért, családjáért, az óvodai nevelés egyre színvonalasabbá tételéért.

Laci bácsi – a lelkész

Bölcsföldi László nyugalmazott református lelkész. Mindenki Laci bácsija lett a Tiszteletes Úr. Igaz, már évtizedek óta nem falunk lakója, és nem is a szülőfaluja Seregélyes, mégis az itt töltött évei alatt olyat hagyott maga mögött, hogy szinte nincs is a faluban, aki az ő személyiségét ne ismerné, nevét ne hallotta volna.

Amikor e címhez méltó embereket kerestek, mindjárt felmerült a neve, és a testület ellenvetés nélkül választotta ki, mert úgy érezték, megérdemli. 1960 óta szolgált Seregélyesen illetve Szőlőhegyen, segédlelkészként kezdte pályáját. Fiatal házasként pedagógus feleségével kötöztek ide. Itt gyökerezett meg az élete, itt érték legteljesebb családi örömeik, gyerekei (László és András) születése, nevelkedése. Ilonka néni Szőlőhegyen az általános iskolában kezdett magyar-történelem szakos tanárnőként, még éneket is tanított, sőt énekkart is vezetett. Eleinte családnál laktak, komfort nélkül, egy pici szobában. Mégis boldogok, elégedettek voltak.

Örömteli és gondterhes idők jöttek váltakozva. Lelkész pályájának voltak napsütéses és árnyékos időszakai is, lehet, hogy volt olyan, amit ma már másképp tennie. Most így visszatekintve úgy tűnik nem volt semmi rendkívüli az eltelt évek alatt. Mint mindenki, tette a dolgát, csak a lelkületében és elhivatottságában tűnt ki. Nem volt egyszerű helyzetben, mert abban az időben nem volt divat a templomba járás, sőt a kereszténység negatív jelző volt. A szemben álló világnézetek ütközése során egyetlen dolog, ami mindenkor megállja a helyét, a SZERETET. És a szeretet az, ami segített abban, hogy lelkészi küldetését betöltse, és felvesse a harcot. A falu vezetésével és értelmiségével való jó kapcsolata hozzájárult ahhoz, hogy munkálkodása a falu egész közösségének érdekeit szolgálja. Igaz egy lelkésznek az a feladata, hogy pásztorolja a gyülekezetet, figyeljen annak minden tagjára. Neki ehhez adatott valami többlet, egy olyan különös képesség, igazi empátia, hogy az emberek, és nemcsak a reformátusok, közvetlenek voltak vele.

Olyan törődést ápol mindenkivel szemben, - legyen az idős – fiatal, bátran fordultak hozzá. Segített az ügyek intézésében is. Mindenkinek volt mondanivalója, vigasztaló vagy érdeklődő szava, mikor mire volt szükség.

Gyakori családlátogatásai során mindenki kapuján többször benyitott. Mi sem bizonyítja jobban, hogy most 86 évesen is elmondja, ki melyik házban lakik, illetve lakott.

De szívén viselte a templom, majd miután beköltöztek, a parókia karbantartását is. Első igehirdetésének színhelye a Szőlőhegyi kis templom, különösen kedves volt számára. Ezért ennek befejezésében aktívan részt vett. Szervezte a munkát, de a kétkezi, fizikai munkától sem riadt vissza. A templomban télen a fűtést meg kellett oldani, ezért a kéményt ő maga rakta.

De különös kapcsolata volt a gyermekekkel, a hittanosokkal, akik szerették a vele töltött alkalmakat, kedvességét és humorát. Szívesen és örömmel jártunk gyermek-istentiszteleteire. – emelte ki Kajosné Ildikó a méltatásban. – Ő is szerette a gyermekekkel töltött időt. Pl. Szőlőhegyen egyetlen pici szobájukban utcabeli gyermekek is nézhettek tv-t, mert akkoriban ritkaság volt a televízió. Minden helyzetet oldottan tudott kezelni, és az új helyzetekhez is jól tudott és ma is jól tud alkalmazkodni. Ezt bizonyítja, hogy napjaink információközlő- és kapcsolattartó eszközén, a facebookon is mai napig tartja a kapcsolatot a seregélyesiekkel.

Derűs életszemlélete teszi őt emlékeztetéssé. Egyéniségének titka a következő igében rejlik: „Aki másokat felüdít, önmaga is felüdül.”

Ez volt és ma is ez életének vezérfonala, így méltán veheti át a településért érdemérmét.

A sportoló, az edző

Kenyér József ugyan Abán született, mégis a legtöbb szál Seregélyeshez köti. Itt végezte az általános iskolai tanulmányait, s ezzel egy időben kezdte sportpályafutását is, mint kézilabdás. Amikor megszűnt a helyi kézilabdacsapat, a MÁV „Előre” klubban folytatta, s ott védett 1967-től 1973-ig.

Ekkor besorozták katonának és abbamaradt a kézilabda. A szíve másik csücskében addig is ott lapult a labdarúgás, így azzal kezdett el foglalkozni. 1983-ban felkérték a helyi ifjúsági csapat edzőjének. Ezért 1984-ben megszerezte a segédedzői képesítést. Így viszont már vezethette a megye I-ben játszó felnőtt csapat edzéseit is. 1988-ban megkereste a MÁV Előre, és felkérte az ifi csapatához edzőnek. Két évet töltött ott, s ez idő alatt még a Fejér megye ifi válogatottját is ő irányította. Ezt követően ismét Seregélyesen tevékenykedett az ifi, majd pedig a felnőtt csapat edzőjeként. Egy szezonban Sárosdon

is dolgozott az ifi és a felnőtt csapattal. Ettől fogva 2014 augusztusáig azonban már csak az itteni csapatokat edzette, s lelkesen irányította az U13-asok munkáját is. Ekkor azonban megszűnt az utánpótlás csapat, s ő fájó szívvel befejezte az edzői munkáját.

Amíg tevékenykedett, az iskolai és a diákolimpiai versenyeknél is mindig lehetett számítani a segítségére. Fontos volt számára, hogy a csapatai minél jobb eredményeket érjenek el. Amíg tehette, lelkiismeretesen, a szabadidejét is feláldozva segítette a seregélyesi labdarúgást.

A 30 év alatt elért eredményei: Seregélyes Ifi csapatával: Megye I. bronzérem, Megye II. 3 db aranyérem, 1 ezüst és 3 bronzérem. A serdülővel 2 bronzérem, az U13-as csapattal a megyei döntőben ezüstérem. A MÁV Előrével I arany és I bronz, míg a megyei ifi válogatottal I ezüstérem, Sárosdon a felnőttekkel és az ifivel is I-I ezüstérem van a mérleg serpenyőjében.

Főiskolától az Aranydiplomáig

Ezen a napon köszöntötték Kiss Gyula matematika-kémia-műszaki ismereti szakos tanárt abból az alkalomból is, hogy Aranydiplomát kapott a „Seregélyes Településért” emléklapok mellé. Pályája az 1965/66-os tanévben indult a Seregélyesi 319. sz. Szakmunkásképző Intézetben. Az iskola több változáson ment keresztül. Beindult a szakközépiskola és a felnőtt képzés. Ez a fejlődés megkövetelte a tanári szakma fejlesztését is. Ezért a Pécsi Ta-

nárképző Főiskola mellé 1972-ben újabb diplomát szerzett a Debreceni Kossuth Lajos Tudomány Egyetem Természettudományi Karán. Tudásának átadása diákjai részére egész életét meghatározta. Több száz tanuló került ki az ő matematika tudásának átadásával. El lehet mondani, hogy generációkat tanított. A tanítás mellett nagy lelkesedéssel foglalkozott a diákok sport oktatásával, a tájékoztató futó szakosztály beindításával. Szabadidejében, szombaton és vasárnap is versenyekre vitte a diákokat, köztük községünk általános iskolásait is, akik közül néhányan felkerültek az országos bajnokságra. Ennek feltétele volt a megyei bajnoki cím. Tíz éven keresztül a Székesfehérvár város és járás tájékoztató és futószövetség elnökeként is tevékenykedett.

Társadalmi munkáját 1982-ben a Magyar Köztársaság Minisztertanácsa „Kiváló Társadalmi Munkáért” kitüntető címmel jutalmazta. 1992-ben Fejér Megye Közgyűlése elismerésben részesítette a sportban végzett áldozatkész munkájáért.

Önkormányzati képviselő volt 1990-94 között.

Az eltelt 50 év Seregélyesen a község lakóinak tiszteletével és családjá szeretetével lett teljes.

„Élő Ősz” Nyugdíjasklub

A klub 1998. február 3-án alakult. A megalakulás évében belép-

Vitéz Kő István (1889–1974)

1914-1918, az I. Világháború. Nagyapánk többször is elmesélte, hogyan sérült meg az olaszországi doberdói harctéren.

Az ellenség tüzelt rájuk, és őt eltalálta a mellén egy golyó. (Ő úgy mondta: „goló”.) Érezte, hogy valami melegség csordogál a bőrén. Azt gondolta, itt a vég, folyik a vére. Elájult. 25-26 éves lehetett akkor.

Mikor magához tért, a társai mesélték el neki, hogyan menekült meg. A zubbonya belső zsebében volt a kávéskulacsa, az felfogta a golyót, de kilyukadt, s a langyos kávé folydogált az inge alatt.

Mivel összeesett, a halottak közé fektették.

Szerencséjére, épp abban az időben látogatta meg a csapatát József főherceg, aki elhaladva az elesettek előtt, odaszólt az egyik tisztnek, hogy várjanak, az a katona megmozdult, él még.

Így menekült meg a mi nagyapánk, aki többször is elmesélte ezt a történetet, mi meg ámulva hallgattuk. Bizonyosságul meg-nézhattuk a derekán a bőre alatt ide-oda mozgatható másik „golót”, amit sohasem vetetett ki, jól megfért ott több mint 50 éven keresztül.

Az I. világháborúban tanúsított helytállásáért kapta meg 1923-ban a Vitézi címet.

(Az interneten megtalálható a neve a Vitézi Rend Legénység-gi Tagjainak névsorában.)

Fischerné Györök Éva

tek az Életet az Éveknek Fejér Megyei Szervezetbe, ahol a többi megyei klubbal és a szervezet vezetőivel igen aktív életet éltek és élnek a megyében a mai napig. Ebben az évben alakult meg a klub énekkara Ebert Erzsébet tanárnő vezetésével, és be is neveztek a Fejér Megyei KOR-TÁRS Nyugdíjas KI-MIT-TUD vetélkedőre, ahonnét kategória díjasként tértek haza. Ez a szereplés-sorozat azóta töretlen, melyet számos oklevél és emléklap is bizonyít a klub emléktábláján. Ebert Erzsébet tanárnő után a dalkör vezetését Nagy László tanár úr vette át, akit lánya követett, folytatva a sikersorozatot napjainkban is.

A dalkör mellett a versmondók és a szólóénekesek is példamutató sikert arattak, aratnak a különböző megmérettetéseken. Volt olyan KI-MIT-TUD, ahol elhangzott a zsűri szájából, hogy ez a nap Seregélyesről szólt. Ez a meghatározó bizonyítéka annak, hogy ez a csoport beírta magát a megye nyugdíjas közösségének történetébe, mégpedig Seregélyes címmel, ami a település hírnevét öregbíti, élteti.

Meghívásra szívesen szerepelnek a környező települések rendezvényein, több alkalommal vettek részt Vas Lajos népzenei minősítő versenyen, szívügyüknek tekintik a közösség rendezvényein való minél színvonalasabb műsorok bemutatását.

Nagyon becsülendő az, hogy a Ködmön citerazenekarral dolgoznak együtt, amelyben általános iskolások is citeráznak, ezzel a generációk közötti együttműködés a valóságban is érvényesül, nem csak szavakban. Vezetőik fiatal, lelkes, jó szakemberek: Nagy Imola és Penzer Petra személyében.

Akiket fiatalok vesznek körül, azok fiatalok is maradnak, tartják magukról a klubtagok. Ezért is dolgoznak együtt a Seregélyesi Színpad Kőr tagjaival már két éve. Változatos, színes programot tudnak alkotni neves ünnepeken, de évközben is.

Az éneklésen és versmondáson kívül vannak ügyes kezű kézművesek, festők is, akiknek alkotásait szakmai zsűri ismerte el. Van olyan csuhéból készült szatyor, amelyből mindössze 50 db készítését en-

gedélyeztet a zsűri. A környező településeken, kiállításokon mutat-ták be a festményeket és a csuhéból készült alkotásokat. A kiállított tárgyak mellett mindig ott található Seregélyes Nagyközség címere, hogy hirdesse az alkotó közösséget.

Imre Ferenc költő, Seregélyes szülőtte így ír az Élő Ősz Nyugdí-jasklubról:

*Élő ősz, arany ősz,
tele virágokkal.
Gyönyörű-keserű
emberi sorsokkal!*

*Aranyló határral,
ezüstsínű dérrél.
Megfontolt emberek
mély életkedvével.*

*Az indián nyárbán
még fényben fürödnek!
Két kezük munkáján
gyümölcsök teremnek.*

*Színesek, fényesek,
mint élő virágok.
Mikor együtt vannak
simulnak a ráncok.*

*Dal fakad a szájról,
mint bimbóból a virág.
Élő ősz, arany ősz,
még életkedvet ad.*

*Léleknek szépséget,
reményt a jövőnek.
Szeretet melegét
egymásnak, embereknek.*

*Legyen boldog az ősz
minden élő tagja!
A bánatainkat
az ősz betakarja.*

Összeállította:
Kovács E.

KÖZFOGLALKOZTATÁS NAPJAINKBAN

Seregélyesen 2015-ben is folytatódik a közfoglalkoztatás, jelenleg 3 program fut, 39 fővel.

A regisztrált álláskeresőket a Fejér Megyei Kormányhivatal Munkaügyi Központ Székesfehérvári Kirendeltsége közvetítette az önkormányzat részére.

2015. március 1-én az alábbi programok indultak:

- Mezőgazdasági földutak karbantartása programelem keretében 12 főt foglalkoztatunk, akik a Hatósági Szerződésben megfogalmazott célokat és feladatokat valósítják meg. Többek közt 10,02 km földút helyreállítása, karbantartása. E terv megvalósításához egy gréder (földmunka gép) beszerzésére is szükség volt, melyet a munkaügyi kirendeltség finanszírozott.
- Belvízelvezetés programelem keretében 15 főnek biztosítunk napi 8 órás munkavégzést. A program célja: a csapadékvíz elvezető árokrendszer karbantartása, felújítása. Ez magába foglalja az átereszek kitakarítását, az árkok profilozását, a kitermelt földek elszállítását.

2015. március 16-án a hosszabb időtartamú közfoglalkoztatás keretében a közterület fenntartó program vette kezdetét, 12 fővel. Ennek célja a közterületek, parkok, játszóterek, buszmegállók folyamatos karbantartása, a kommunális hulladék begyűjtése, fák, virágok gondozása. Ezzel egy időben elkezdődött a Fő úton a járdák felújítása, a sérült járdalapok cseréje. Ezekon a feladatokon kívül a mezőgazdasági és a kerti munkákra, illetve a kaszálásra, parlagfű mentesítésre is nagy hangsúlyt fektetünk. 2014 őszén a tájház mögötti kertben 250 sor borsót vetettek el, e termésnek egy részét már most kora tavasszal sikerült értékesíteni, illetve a Humanitárius Szolgáltató Kft. részére átadni, amelyet az óvodások étkeztetése céljából használnak fel. Ezen kívül még sok terv vár megvalósításra. Kiültettük már a fűszerpaprikát, a kordonos uborkát, salátát (idén már 2. ízben), görög- és sárgadinnyét, karalábé palántákat.

Önkormányzatunk és a közmunka program irányítói arra törekednek, hogy minél hasznosabban, minél több értéket teremtve munkálkodjanak az ezen foglalkoztatásra kényszerült dolgozók.

– D.M. –

RÖVIDESEN ÁTADJÁK

Így néz ki a Seregélyest elkerülő 62. számú fő útvonal, képként a Székesfehérvár felől érkező járművek láthatók. Az Európai Unió támogatásával megépült új út műszaki átadására június végén kerül sor. Több település – velük együtt mi is – nagyon örülünk, hiszen megszabadulunk a nagy átmenő forgalomtól, az óriási kamionoktól és tisztább lesz körülöttünk a levegő.

MEGHATÓ, SZÉP TALÁLKOZÓ 50 ÉV UTÁN

1965-ben végeztek a seregélyesi általános iskolában azok a diákok, akik most összejöttek emlékezni, beszélgetni, meghallgatni egymás életútját.

A köszöntő beszédben – melyet Németh István mondott – olyan hálás, szép szavakkal emlékeztek egykori tanítóikra, pedagógusaikra, amelyek csak igaz, őszinte érzelmekből fakadhatnak. Akár mai pedagógusainkat is köszönthették volna ezzel a pedagógus napon.

Bár szívesen közölnénk az egészet, de a korlátozott hely miatt csak idézni tudunk a szebbnél-szebb sorokból.

„A jeles évfordulón tisztelgünk, köszönetet mondunk és hálát adunk mindazoknak, akik részesei voltak iskolás éveinknek, fiatal diákkorunknak. Tanáraink nem csupán számtant, a nyelvtant tanították meg nekünk, hanem átadtak számtalan olyan normát, pótolhatatlan ismeretet, melyek segítségével helyt álltunk eddigi életünk során. Gyermekkorunk és életünk egyik legjelentősebb napja volt, amikor beültünk az iskolapadba. Fekete tábla nézett ránk, előtte Kovács Erzszi tanító néni, aki elkezdett osztályt, közösséget faragni a csoportba verődött gyerekekből.” Nagy örömmel köszöntötték, hogy első tanító nénijük is megtisztelte jelenlétével a találkozót.

Nagy szeretettel emlékeztek Valkányi Erzszi tanító néni a nyelvtan óráira, amelyek alatt megtanultak helyesen írni, hiszen ez anyanyelvi kötelesség, az alpműveltség része és talán nemzeti identitásunkhoz is hozzá tartozik. – mondta Németh István. Még Ruzicska Jenő tanár úr neve is elhangzott, aki „az órarendben meghatározott ismereteken túl mesélt a világegyetem érdekességeiről, a bolygókról, égitestekről, Földünkéről, a gravitációról”.

A legtöbbet azonban a találkozón is jelen lévő Kleiszné Marika néniről, szeretett osztályfőnökükről beszéltek. „Áldozatkész munkája, az általa belénk plántált értékek végigkísérték életünket. Ő volt az első osztályfőnök, aki több volt annál. Szigorú volt,

ha kellett, engedékeny, ha lehetett. Ő a szó igazi értelmében nevelt, formált, alakított, segített, támogatott, akart és követelt. Olyan volt, mint egy emberszobrász, mert mindenből a legjobb, a legigazabb embert faragta, csiszolta.”

Volt osztálytársaihoz szólva így folytatta: „Ötvennyolc éve kezdtük azt a nyolc évet, amit mi együtt töltöttünk. Összekötnék bennünket a közös élmények, az egymás iránti tisztelet, megbecsülés, baráti szálak, szép emlékek. Összeköt bennünket az a parancsoló kötelesség, hogy mindnyájunk nevében mély tisztelettel és szeretettel hálát adjunk volt tanárainknak, akik megtöltötték igazi emberi értékekkel egész életünket végigkísérő „vándorbatyunkat”.

Mindannyiuk nevében megköszönte Simon Zsófia, Németh Erzsébet és Györök Éva önzetlen munkáját, akik nélkül ez a találkozó nem jöhetett volna létre.

Végezetül néma felállással emlékeztek azon társaikra, akik már nem lehetnek közöttük. Ők: Vámosy László, Faddi Lajos, Jámbor Mihály, Lizi Erzsébet, Mohari István, Németh Lídia és Bognár Anna.

Alul a képen balról jobbra: Kaszás Katalin, Ekmesz Klára, Bödő Julianna, Németh István, Horváth Edit, Imre Magdolna, Imre Sándor, Kleisz Mihályné (Marika néni osztályfőnök), Baráth Mária, Kovács Istvánné, Sándor Mária, Remsei Ilona, Györök Éva, Kállai Edit, Németh Erzsébet, Herseczki Zoltán, Simon Zsófia, Dani Gizella, Lendvai László.

Névadó és emléktábla avatás

„A legszebb emlékműved embertársaid szívében áll!”

(Albert Schweitzer)

Az idei falu napon került sor községünk egészség központjának névadó és emléktábla avató ünnepségére. Településünk lakóinak és vezetőinek javaslatára, ajánlására idősebb dr. Kiss Béla, egykori körzeti orvosunk nevét vette fel az intézmény. A jeles eseményen jelen voltak hálás emlékeink között őrzött valamikori orvosunk leszármazottjai, többek között néhai ifjabb dr. Kiss Béla felesége, gyermekeik, unokáik.

Az avató és méltató beszédet Horváth Károly jegyző mondta – végig kísérve a névadó életútját, töretlen orvosi, emberi nagyságát. Ebből idézünk: „Nagy nap ez a mai, amikor dr. Kiss Bélára, a 130 évvel ezelőtt született neves gyógyítóra emléke-zünk és állítunk neki emléktáblát. Annak, aki egykoron meghatározó egyénisége volt településünk életének.

Ki is volt dr. Kiss Béla? 1885-ben született a Fejér megyei Válon, ősi nemesi család leszármazottjaként. Édesapja és visszamenőleg négy őse református lelkész volt. Őt is annak szánták, azonban ő tudatosan az orvosi pályára készült. 1913-ban került Seregélyesre és haláláig hű maradt falujához. Már az első hónapoktól kezdve sokrétű orvosi ellátást biztosított, fáradhatatlanul járta a faluhoz tartozó külterületeket – gyalog, kerékpárral, alkalmi szekérrel. Az I. világháború kitörése után csak halmozódtak feladatai, mivel a szomszédos település orvosait katonai szolgálatra behívták, azon kívül a fronton sebesülést szenvedett hazatérőket is ő látta el. A két világháború között is kevés nyugalmas időszakban volt része. A II. világháború után emberfeletti munkát végzett, mivel a falu hadművelleti terület volt, ötször cserélt gazdát, hol a németek, hol az oroszok kezén volt. Dr. Kiss Béla a tankok tüzeiben és a légibombázások közepette is a hivatásának élt. Ő orvos volt a szó legmélyebb, legemberibb értelmében. 1945-ig egyedüli orvos volt nemcsak a faluban, hanem a környező településeken is.

Példa értékű életét sajnos sok sérelem érte, így kényszernyugdíjazása is, mely miatt nyugdíjának összege 503 forint lett. Többször folyamodott méltányossági nyugdíj emelésért, de még csak válaszokat sem kapott. A falu akkori elöljárói sem segítettek semmivel, még csak föl sem keresték. Az utána jött körzeti orvosok sem

látogatták, pedig vágyott egy kis beszélgetésre, az emlékek felidézésére.

Még ezek után sem hagyott föl orvosi hivatásával, magánorvosként tette, amire született, amit hivatásának tartott, sok esetben csak köszönömért, egy jó szóért. Dr. Kiss Béla nem csak a belgyógyászathoz értett. Ha kellett szülést vezetett le, ha kellett fogat húzott, gipszelt, kisebb sebészeti beavatkozásokat végzett.

1959-ben aranydiplomát, 1969-ben gyémánt-diplomát, 1974-ben a vasdiplomát kapta meg. Megélte még a rubint is, de ennek átadására már csak az 1979-ben bekövetkezett halála után egy hónappal került sor, így azt már személyesen nem vehette át. 94 évet élt közöttünk, ketten együtt, sebész orvos fiával (aki Seregélyes Díszpolgára) több, mint 100 évig gyógyítottak.

A dr. Kiss Béla Egészségház álljon hát örök emlékezetül és hirdesse Seregélyes egykori körzeti orvosának hírnevét és emlékeztessen önzetlen tetteire.”

A bronz plakettet a seregélyesi születésű Sajtos Gyula grafikus művész – tanár készítette, amelyről ő az ünnepségen így szólt: „A doktor úr mentette meg a jobb kezemet 1937-ben, amikor egy szecs kavágó félig levágta csuklóban. Ezzel a jobb kezemmel, 83 évesen mintáztam meg hálából a portréját.” A táblán az arckép mellett ez az egyszerű mondat áll: „Az orvos, az ember emlékére.” Sajtos művész úr egy emlékezet alapján felidézett téli utazást megörökítő grafikát is ajándékozott a falunak, melyen az egylovas szán az uradalomba viszi betegeihez az idős orvost.

Sok köszönet illeti falunk vállalkozóját Görög László műkőkészítőt, aki az emléktáblát készítette.

-kovács e.-

Néhány nappal az avató ünnepség után ezt az alábbi kedves levelet kapta községünk ifjabb dr. Kiss Béláné Valikától.

**„Tisztelt Polgármester Úr, Jegyző Úr!
Kedves Seregélyesiek!**

Mind a magam, mind családom nevében köszönetemet fejezem ki a Seregélyesi Egészségház névadó ünnepségéért. Már az ünnepi

meghívó olvasásakor csodálkoztam és meghatódtam. Jóleső érzés töltött el, hogy néhai apósom, dr. Kiss Béla – aki pont 130 éve született – és aki haláláig hűségesen szolgálta Seregélyest, ilyen kiemelkedő megtiszteltetésben részesült. (Szerény ember lévén – ha élne – ő biztosan tiltakozna az ünneplésért.)

Az avató ünnepség bensőséges hangulatát, Jegyző Úr igen tartalmas méltató beszéde – előtte a szép, hosszú Reményik Sándor verse tette felemelővé. Köszönet érte!

Külön köszönöm Sajtós művész úrnak a kispasztikát, mely remekül ábrázolja apósomat, s az előtérbe elhelyezett gránit-tablón jól érvényesül. A művész út visszaemlékező szavai is tiszteletre méltóak voltak.

Örömmel tölt el, hogy Seregélyesen olyan igaz, becsületes emberek laknak, akik megbecsülik és számon tartják múltjukat, s közben szemlátomást fejlesztk, építik, szépítik környezetüket.

Mindnyájuknak további életükre sok sikert és jó egészséget kívánok!

dr. Kiss Béláné (Vali néni)

A Községi Alkotói Klub részletes éves programja

Minden páros héten, pénteken a Művelődési Ház emeletén 16 órától 18 óráig

Első foglalkozás: 2015.05.15 (péntek) Nagyné Katika: szövés, Varga Margit néni: papír technikák

További alkalmak:

Május 29: Gálné Irénke csuhézés, Vogel Ferenc: faragás

Június 12: Nagyné Katika: szövés, Fekete Tímea: makramé

Június 26: Sáricz Gyuláné Zsuzsa: faragás, Varga Margit néni: papír technika

Július 10: Gálné Irénke. csuhézés, Nagyné Katika: kötés

Július 24. Fekete Tímea: makramé, Vogel Ferenc: faragás

Augusztus 7. Nagyné Katika: horgolás, Sáriczné Zsuzsa: faragás

Az **augusztus 21-i** alkalom elmarad, mert az pont hosszú hétvégére esik.

Szeptember 4. Varga Margit néni: papír technika, Fekete Tímea: makramé

Szeptember 18. Gálné Irénke: csuhézés, kosár készítés, Nagyné Katika: hímzés.

Október 2. Vogel Ferenc: faragás, Veres Gyöngyi: lakás dísz,

Október 16. Nagyné Katika: hímzés, Fekete Tímea: makramé

Október 30. Varga Margit néni: papír technika, Gálné Irénke: csuhézés

November 13. Veres Gyöngyi: lakásdísz, Sáriczné Zsuzsa: faragás

November 27. Nagyné Katika: szövés, Fekete Tímea: makramé

15. Utolsó alkalom: 2015.12.11:
egy kis év búcsúztató összejövetel

A foglalkozások témája igény szerint változtatható!

A klubbal kapcsolatban kereshető Mohari Istvánné tel.: (30) 972-4228 vagy e-mail: mohari.kati@gmail.com.

JÖJJÖN EL!

A Kristály Presszó és a Községi Vöröskereszt Alapszervezet közös bulijára

A buli apropója: A Kristály presszó működésének 15 éves évfordulója.

A közös rendezés célja: Minél több szórakozási lehetőség biztosítása községünk minden korosztályának, valamint a Községi Vöröskereszt Alapszervezet támogatása, ezen a rendezvényen a TOMBOLA sorsolás bevételeivel.

Időpont: 2015. július 11 (szombat)

Helye: Művelődési ház / kint, vagy bent/

Program: A Kristály presszó szervezésében már kora délutántól főzőverseny indul, este szórakoztató műsor, majd a VOICE BAND /Jenő/ Zenekar húzza a talpalávalót hajnal 4 óráig, folyamatos büfé szolgáltatás.

Tombola sorsolás éjféltkor: A szervező és lebonyolító, a Községi Vöröskereszt alapszervezet, melynek bevétele a községi szervezet működésének segítése.

A részletekről plakátokon és a közösségi oldalakon tájékoztatjuk önöket!

Mindenkit nagy szeretettel várunk. **BULIZZUNK** egy jót!

MEGHÍVÓ

Az Alkotói Klub kézműves foglalkozásaira

Szeretettel várjuk községünk apraját- nagyját, **minden páros héten pénteken a művelődési ház emeletén du. 16 órától 18 óráig.** A klubot a helyi kézművesek azzal a céllal hozták létre, hogy tehetségüket minél jobban megmutathassák, és minél több embert közelebb hozhassanak az alkotás élményéhez. A foglalkozásokat a helyi kézművesek tartják, tanítják: Nagy Lászlóné / kötés, horgolás, szövés, hímzés, makramé/, Gál Istvánné / Irénke / csuhézés, kötés, horgolás, gobelin varrás, hímzés/,

Vogel Ferenc / faragás /, Fekete Tímea / tojás díszítés, makramé/, Sáricz Gyuláné / faragás/,

Varga Istvánné / papírtéchnika/, Veres Gyöngyi / lakásdekoráció/, Mohari Andrea / kötés, gobelin, magdíszek, gyöngyfüzés, gyöngyszövés/ a témák alkalmanként változnak.

Az anyagszükségletet korlátozott mennyiségben tudjuk biztosítani, ezért alapanyagokat az érdeklődő résztvevők, ha tudnak, hozzanak magukkal.

Ez úton tisztelettel megkérjük a falu lakóit, ha bármivel /anyag, fonállal, stb/ tudnák segíteni a klub munkáját, **felajánlásaikkal keressék Mohari Istvánnét a 30/ 972-4228 telefonszámon, vagy a mohari.kati@gmail.com e-mail címen.** A részletes egész éves program megtalálható a Seregélyes község honlapon, és a közösségi oldalakon.

Klubunk nyitott, ezért várunk szertettel minden ügyes kezű kreatív és felfedezésre váró tehetséget, a vidám családi hangulatú alkotói csapatunkba.

EGÉSZSÉGTESZT SEREGÉLYESEN

A 13-14 évesek egészségügyi kérdőívet töltöttek ki névtelenül Seregélyesen. Öröndöletes, hogy a megkérdezett ifjak napi 8 órát alszanak, este 10 óra körül aludni mennek, és többségük sportol heti rendszerességgel.

Ami nem annyira pozitívum: 55%-uk nem reggelizik otthon, gyakran iszik kólát, vagy energiatalt. Többségük napi 3-4 órát tévézik, számítógépezik, sőt, az egyik fiatal 7-8 órát számítógépezik napi rendszerességgel.

Két egészségtelen ételről szeretnék beszámolni: az egyik a Nátrium-glukomát, ez egy mesterséges íz fokozó anyag, amit sajnos sok ételünkbe beleraknak (pl. csipsz). Rendszeresen fogyasztva cukorbetegséget és hipertóniát okozhat.

Napi 1 liter kólát itattak 6 hónapon keresztül fiatalokkal és előtte is, utána is szűrő vizsgálaton estek át. Az eredmények: a szérumtriglicerid szintjük 30% -kal növekedett (ez a koleszterin szinthez hasonló vér zsírszint) és a májnak a zsíros elváltozása 130%-kal növekedett. A nagy mennyiségű kóla a vérben megkötötte a D- vitamint, gyakorlatilag egy D vitamin- hiányos állapotot hozott létre.

Csontrendszerünknek és az immunrendszerünknek pedig szüksége van D vitaminra.

Dr. Horváth Tibor

FELHÍVÁS!

Emlékek, értékek mentésére

A Községi Vöröskereszt Alapszervezet csatlakozva a Község Érték Mentő programjához, felkéri községünk lakóit, hogy aki megőrzött valamit pl. fényképet, kitüntetés, emléklapot, bármilyen elismerést, vagy csak tagságát, véradó múltját, jelenét igazoló okmányt, legyenek szívesek leadni, bemutatni, vagy hívni, hogy megörökíthessük az okmányokat, képeket. Ha van személyes története, amit elmesélne, és megosztana másokkal is, hívjon minket szívesen feldolgozzuk. Községünkben 1948 óta működik a szervezet folyamatosan. Sajnos az Országos Véradó állomás központi számítógép rendszere pár éve tönkre ment és elveszték az adatok, így nem tudtuk lekérdezni a községi véradókat sem, pedig sokan voltak és vannak ma is, akik a segítség nyújtás e nemes formáját választják.

Szükség lenne a volt TSZ-eknél, az állami gazdaságnál levő nyilvántartásra ezzel kapcsolatban (ha volt ilyen). De ha a véradók, vagy családtagjaik, – azok is akik seregélyesi lakosok, de nem itt helyben adtak, adnak vért, – (mert a munkaidejük, vagy egyéb ok miatt erre nincs alkalom), vagy már nem élnek, de a család őrzi ezzel kapcsolatos emlékeket. Ha ezeket fel ajánlanák, nagyon szépen megköszönénk. A községi vöröskereszt történetének feldolgozása folyamatos. Minden segítséget előre is köszönünk, és várjuk a jelzéseket, a saját kézzel megírt, vagy e-mailben elküldött történeteket is.

A jelzéssel, gyűjtéssel kapcsolatban hívható, e-mailben is elérhető kapcsolattartó:

Mohari Istvánné a Községi Vöröskereszt Alapszervezet elnöke
Telefon: (30) 972-4228, E-mail: mohari.kati@gmail.com

LEZAJLOTT A NYITÓKONFERENCIA

A „MODELLKÍSÉRLETI PROGRAM AZ ALAPSZOLGÁLTATÁSOK FUNKCIONÁLIS ÖSSZEKAPCSOLÁSÁRA” ELNEVEZÉSŰ PÁLYÁZAT KERETÉBEN

A Sárvíz Szociális Szolgáltató Központ – mint szakmai megvalósító – 2015. május 19-én rendezte meg a társintézmények közreműködésével a „Góc-modell – Generációk Otthon közeli Célellátása modellkísérleti program” nyitókonferenciáját a Seregélyesi Polgármesteri Hivatalban.

Horváth Sándor a Sárvíz Szociális Intézményfenntartó Társulás elnöke köszöntő beszédében elmondta, hogy a tavalyi év során Seregélyes, Aba Csász és Tác települések önkormányzatai azzal a céllal hozták létre a társulást, hogy a szociális és gyermekjóléti alapelátások fenntartása hosszútávon, biztos lábakon álljon, továbbá lényeges szempont volt a szolgáltatások kiszélesítése, azok színvonalasabbá és hatékonyabbá tétele. A fiatal, közel 1 éve működő intézmény első komoly projektje ez a modellkísérleti program, amely kiválóan alkalmas a tervezett fejlesztések kivitelezésére.

Adamkó Magdolna, a projekt-szolgáltatás vezetője felvázolta a szükséglet felmérés tapasztalait, külön kiemelve az idős személyek részére nyújtott szolgáltatás – a házi segítségnyújtás alapkérdéseit. Az előadás kitért a családokban rejlő értékek és erőforrások kiemelkedő szerepére és azok feltárásának módjára is.

Hamvas Bálint a projekt szakmai vezetője ismertette a pályázat előtörténetét és költségvetését, a célcsoportokat, valamint a településeken leggyakrabban felmerülő társadalmi problémákat. Az előadás során kifejtésre került, hogy a projekt 20,64 millió forintos Európai Unió támogatásból valósul meg, továbbá a megvalósítási időszak 2015. február 1. és 2015. október 31. között zajlik, mely során változatos szakmai programok kerülnek megrendezésre a négy érintett településen, az ismeretbővítés és a társadalmi felelősségvállalás jegyében.

További információ:

Sárvíz Szociális Szolgáltató Központ
8127 Aba, Rákóczi u. 12.

Értesítési cím: 8111 Seregélyes, Bethlen G. u. 2.

Tel.: (06-30) 585-82-86 • E-mail: sarviz@aba.hu

AZ ÉN TANÍTÓ NÉNIM

Régen a pedagógusokra, illetve a tanítókra azt a szép és találó kifejezést használták, hogy „lámpások”. Világosságot „gyújtanak” a fejekben, tanításuk által tisztul és válik világossá, érthetővé a világ ezernyi dolga, ők segítenek eligazodni a természeti jelenségek, az apró és nagy tudományok világában, a társadalmi viszonyokban, a mindennapokban.

Az én lámpásomat Irénke néninek hívták. Ő tanított a betűvetésre, az egyszeregre, s mindenre, amit nyiladozó értelmem föl tudott fogni. Ő volt az elsős tanító nénim. Most, ennyi idő távlatában is élesen él bennem személyisége, későbbi ős haját is tisztán látom magam előtt. Ma sem tudom hogyan csinálta, de az első napok sem teltek sírással, pedig a többségünk akkor még nem járt óvodába, nem volt előkészítő, ezért új volt a közösségbe tartozás. A becsengetés utáni első perctől a hazaindulásig képes volt lekötni a figyelmünket. Anyapótló magatartása határtalan nyugalmat, szeretetet árasztott. Már az első naptól nevünkön szólított bennünket, tudta hol lakunk, kinek mi a kedvenc játéka. Később sokszor elgondolkodtam, miként tudhatta mindezt? Úgy, hogy Ő a beíratás utáni időt arra használta, hogy a hozzá kerülő kis nebulók papírjait egyenként átnézte, érdeklődött utánuk. Egyszóval, készült a fogadásunkra.

Ha jól emlékszem három évig tanított, vagy ahogyan az idősek mondták annak idején „jártam elébe”. Sokat kirándultunk, sok időt töltött velünk tanórán kívül is, ezért sok meghatározó emlék, élmény maradt meg bennem (bennünk) erről az időről. Hiszen éppen ez az időszak a gyermek életében, amikor sokat képes befogadni. Még arra is emlékszem, hogy Ő mindig, minden óráközi szünetben velünk volt az udvaron, a folyosón. Ha volt ügyeletes, ha nem. Ő akkor is látni akart bennünket, amikor a fiúk rúgták a labdát, mi lányok pedig „eszterláncoztunk”, vagy „csöm-csön gyűrűztünk”, vagy sántikálóst játszottunk. Vigyázott bennünket a szemével. Időnként hozzá szaladtunk, ha lenyúztuk a térdünket, vagy jogtalanak vélt sérelmünk támadt. És milyen egyszerűséggel, nyugalommal, halk szavakkal tudta mindezt lerendezni – mindegyikünk melegezésére. Úgy tudott igazságot osztani, mintha részese lett volna a veszekedésünknek. Mert ismerte szilajságunkat, gyermeki lelkünket.

Eltelt újabb három év, én már felső tagozatos lettem. Őt közben elég ritkán láttuk, mint később megtudtuk, felsőfokú végzettséget szerzett. Egy szeptemberi délelőttön belépett az osztályunkba az én (mi) Irénke néni. Nagyot dobbant a szívem. Vajon mit szeretne? Elmondta, hogy máától kezdve ő tanítja nekünk a magyar nyelv- és irodalmat.

Ezt is fantasztikusan művelte! Teltek a hetek és én azon kaptam magam, hogy haragszom az óra végét jelző csengőre. Az Ő órája egy szemvillanás alatt elrepült. Én pedig még hallgatni szerettem volna – no, nem annyira a nyelvtant, inkább az irodalom óráit. Hozta a sok szemléltető anyagot. Többnyire saját otthonából,

könyvtárából, mert az iskolák akkor még gyéren voltak ezekkel ellátva. A verseket szinte elszavalta, előadta – mintha színházban lettünk volna. Nem csak elmondta „leadta” az anyagot, hanem azonosult azzal, amiről beszélt. Ha regényről, vagy novelláról volt szó, pillanatokon belül tudtuk melyik a pozitív szereplő, ki mellé kell állni. Megmagyarázta melyik költő hogyan képviselte a haladást, hogyan harcolt tollal egy jobb világért. Hazánkról pedig olyan szeretettel szólt mindig, hogy attól gombóc nőtt a torunkban. Amelyik könyvet el akarta olvasatni velünk, abból óra végén, vagy szünetben fölolvasta a legizgalmasabb, legmeghatóbb részeket. És „véletlenül” mindig akadt nála 1-2 példány, amit nyomban ki is lehetett kölcsönözni. (Ő vezette ugyanis az iskolai könyvtárat és az irodalmi kört is). Akartuk, vagy sem, észrevétlenül szeretettette meg velünk az olvasást. Ha vége volt a tanításnak, beült a könyvtárba, ott készült a következő napi óráira, javította a dolgozatokat.

Egyszerűen érthetetlen előttem, honnét volt mindenre ideje. Hogy Irénke nénihez mindig be lehetett kopogni, kérni, kérdezni, vagy csak egyszerűen beszélgetni. Soha nem rohant, soha nem volt ideges. Őt soha nem zavartuk.

Ha az irodalmi színpadosok (felnőtt szereplőkkel együtt) próbáltak – lábújj hegyen belopakodtunk a terembe és fél fenékkal leültünk egy székre, hallgatóztunk. Irénke néni úgy tett, mintha nem látta bennünket, pedig dehogynem. Előfordult, hogy mikorra az előadásra került sor, már majdnem mi is tudtuk a szereplők szövegét. De nem bánta, hiszen ezzel együtt megtanultunk egy sor verset, történelmet, irodalmi eseményt.

Egy idő után azt vettük észre, hogy kamaszkori „halálkomoly” dolgainkkal, csetlő-botló szerelmeinkkel is hozzá fordultunk. Azt az egyet nagyon jól tudom, hogy soha nem nevetett ki, nem szégyenített meg és soha nem játszott ki bennünket. Amit elmondtunk neki, azt titokként kezelte. Tanácsával, okos felvilágosító szavaival sokszor segített át bennünket lelki konfliktusokon, amelyek felnőtt fejjel már megmosolyogni valók. De akkor? Akkor napokra is le tudott törni bennünket. Ha ezt látta rajtunk, csak annyit mondott: „ha végeztél, gyere be hozzám a könyvtárba”. És amikor kijöttünk már nem is volt olyan eget-földet rengető az a probléma. Honnét tudott ennyi mindent kiolvasni gyermeki szemünkből? Nem tudom. Azaz, csak sejtem. Mindezekhez időre volt szükség. És az én tanítónak, az én „lámpásomnak” az is volt. Talán mert nem volt annyira túlterhelve, mint a mai pedagógusok, talán tiszta kép volt előttük, hogy mit kell feltétlenül megtanítani, talán nem voltak olyan zaklatottak a mindennapok és a világ, mint manapság. Akárhogyan is csinálta, úgy csinálta, hogy példakép lett. Olyan emberré vált szemünkben, akihez mérhettük magunkat, akinek szava, hite és hitele volt.

Elröppentek a seregélyesi iskolai évek, jött a továbbtanulás, a felnőtté válás gondjai. Néha futólag még találkoztam Irénke néniel, de már sok minden más kötött le: munkahely, család-alapítás.

Majd egyszer egy pedagógusokból álló baráti társaságban példaként elhangzott a neve. Engem előntöttek az emlékek, azonnal tudni akartam hol van, mit csinál, egyáltalán él-e még? Kutatni kezdtem. Megtudtam, hogy nyugdíjba vonulása után Tatabányára költözött és nem nagyon jött Seregélyesre. Látni akartam! Most!

Azonnal! Férjemmel, kislánnyal buszra ültünk és oda utaztunk. Az úton végig azon görcsöltem, hogy Istenem, csak találjam meg, csak éljen még.

Megaláztuk a házat, becsengettünk. Kinyílt az ajtó és én ott álltam megnémulva. Nem tudtam mit kell ilyenkor mondani. Egyáltalán tudja-e ennyi év távlatából, hogy ki vagyok? És most sem kellett csalódnom. Hát persze, hogy tudta! Ugyanazzal a nyugalommal, kedvességgel és szeretettel üdvözölt, mint amit megszoktunk tőle. Semmi zavar, semmi szabadkozás. Vette a kabátját és bejárta velünk a várost. Ő akkor is fáradhatatlanul magyarázott, ismereteket adott át.

Amikor késő délután elköszöntünk tőle, hosszan néztem lassan távolodó alakját, galamb ősz haját. Tudtam, hogy utoljára látom. Hazafelé azon tűnődtem, hogy vajon benne is ilyen mélyek-e az em-

lékek diákjaival kapcsolatban, vagy csak nekem világít még mindig olyan tisztán, homálytalanul?

Ezzel a régen írt, de soha nem publikált dolgozatommal szerettem volna köszönteni Seregélyes minden iskolai és óvodai pedagógusát. Mert tudom, hogy ma is élnek, tanítanak ilyen Irénke nénik. Munkájukhoz további sok türelmet, kitartást és gyermek szeretetet kívánok.

Bizonyára sokan ráismertek kire emlékeztem ebben a kis írásban: drága Keller Irénke nénire, az én és sokak igazi tanítójára.

Kovács Edit

20. SZÜLETÉSNAPO

Május 27-én ünnepeltük, hogy két évtizeddel ezelőtt önkormányzatunk úgy döntött, vásárol egy megfelelő házat, amelyben a falu néprajzi tárgyait összegyűjtve megnyitja a Tájházat. 1992-ben adódott a lehetőség, hogy Kovács Gyuláék házát a Fő utcán meg lehetett vásárolni. Az épület jellegénél fogva nagyon alkalmas erre a célra. Három év kellett a rendbetételhez, a gyűjtő munkához, hogy 1995-ben megnyílhatott Tájházként. Azóta több, mint kétezer néprajzi tárgy, ritkaság, értékes régi darab került ide, s mint Horváth Sándor polgármester hangsúlyozta: a közelben sehol nincs ilyen nagyszámú, ilyen minőségi gyűjtemény.

Mindenki tudja, de ezen az évfordulón is kiemelten hangsúlyozták, hogy ez a gyűjtemény mindenek előtt Hollósi Istvánnak, a Tájház vezetőjének érdeme, fáradhatatlan és következetes gyűjtőmunkájának eredménye. A tárgyak hetven százaléka saját családjától származnak, a „többiért jó néhány padlást megmásztam” – mondta Pista egy alkalommal. Ha meglátott egy megmentendő darabot azt elkönyörögte, vagy cserébe hímzést, saját maga által szövött szőnyeget adott. De a barátok, ismerősök egy idő után már maguktól is vittek darabokat, mert látták, hogy őrző kezek közé kerül, hogy az ide látogatók

értékelik azokat. Érdekes, már elfelejtett darabokról helyi lapunkban is folyamatosan adunk ismertetőt, melyhez hiteles adatokat Pista szolgáltat. Hihetetlen gondnal, hozzáértéssel, megbecsüléssel foglalkozik a Tájház kellékeivel, a csoportosan érkező kíváncsi gyerekekkel, turistákkal. Úgy érzi, kötelessége megmutatni a múltat.

A 20. születésnapra szép számmal eljöttek a faluból és vidékről is olyanok, akik valamilyen módon – tárgyakkal, munkával, írásokkal, anyagokkal – segítették a falunk múzeumát. Fellépett az ünnepségen a székesfehérvári Kákics zenekar, Kovács Kitti gyönyörű népdalokkal, a Tájház vezető két kis unokája és még többen mások is.

A jeles napra úgy szólt a meghívó, hogy „magvas gondolatokról, sommázásról, jó hangulatról és némi harapnivalóról gondoskodunk”. Ez mind meg volt és remekül éreztük magunkat, ismét bejártuk a ma már igencsak szűknek bizonyuló Tájház minden zegét-zugát.

– kovács e. –

FALUNAP 2015

Idén is elérkezett május, amikor is hagyományosan megtartottuk falunapi rendezvényeinket. Már a hét elején kezdetét vette az iskola által megrendezett iskolahét program. Péntektől az önkormányzat vette át a további rendezvények lebonyolítását. Elsőként kora délután, a közelmúltban átadott egészségház névadó ünnepségét rendeztük meg. Így került sor Sajtos Gyula bácsi által felajánlott idősebb, dr. Kiss Bélát ábrázoló emléklakett felavatására, elhelyezésére az orvosi rendelő bejáratánál. Gyula bácsi még két festményt is ajánlott hozzá, és kezdeményezte az egészségügyi centrum dr. Kiss Béláról való elnevezését, aki településünkön közel 50 évig szolgált és gyógyított. Ezt a kezdeményezést községünk vezetősége támogatta, a felajánlást elfogadta, így méltán viseli dr. Kiss Béla nevét az új orvosi rendelő.

Az önkormányzat az utolsó időszakban a nehéz gazdasági körülmények miatt, éveken keresztül nem tudta jutalmazni a Seregélyesért önzetlenül tevékenykedőket. Az idei évben viszont több egyénnek is kiadhatta a „Seregélyes településért” kitüntető címet. A lakosság javaslatára, a képviselő testület döntése alapján az alábbi személyek részesültek: Bihercz Istvánné, Bölcsföldi László, Élő Ősz Nyugdíjas klub tagjai, Kenyér József, Palánki Józsefné. Ünnepélyes keretek között intézményeink rövid műsorral köszöntötték az ünnepeket. Minden személyt külön méltatott I-I hozzá közel álló barát, utód, munkatárs. Majd egy aranydiploma átadására is sor került. Kiss Gyula tanár úr külön elismerésben részesült a pedagógiai és Seregélyesért végzett tevékenységért. A díjazottak településünk polgármesterétől vehették át a megérdemelt jutalmat, emléklakettet. Tiszteletükre Mészáros János Elek, Szenes Iván díjas művész

szabbnél-szebb dalokat énekelt. Végül ünnepélyes állófogadásra invitáltuk kedves vendégeinket.

Május 9-én, szombaton kora reggel kezdetét vette a Vásártéren megrendezett szabadtéri programsorozat. Az idei falunapot a CAN-C kettes fogathajtás is színesítette. Hagyományosan elsőként a főzőverseny vette kezdetét, melyen 29 csapat indult. Amíg az ételek készültek, a kilátogató vendégek színes programok közül választhattak. Voltak, akiket a lovas program, másokat a színpad környékén lévő események vonzottak. Eközben a sakkverseny a Művelődési Házban zajlott. Külön figyelmet érdemeltek a gyermekek, akik óriásbábos-gólyalábas interaktív gyermekműsorban vehettek részt, és díjmentesen vehették igénybe a különböző játékokat (ugráló vár, rodeó bika, kis vasút, bungee jumping), szolgáltatásokat. A színpadon egész nap, pergő események zajlottak. Egymást váltották a fellépők: a Perkátai Néptáncsoport, a mazsorett csoport Zichy-újfaluból, Kovács Kitti népdalénekes, a Sereg Fitness Zumbás lányai, a HIP-HOP táncosok Szabadegyházáról és a Dance The Life csapata. Mindenkit nagy tapssal jutalmazott a közönség. Közben sor került a közös ebéd elfogyasztására, az elkészített ételek zsűrizésére, azok eredményhirdetésére. Szeretnénk gratulálni és megköszönni minden főzőnek a részvételt.

Délutáni programjaink a fogathajtás eredményhirdetése után, a meghívott vendégművészek előadásorozatával folytatódott.

Varga Feri és Balássy Betti kötötte le a közönség figyelmét, majd a V-Tech együttes fellépése egyre több embert vonzott a színpadhoz, akik nagy meglepetéssel fogadták a Michael Jackson show-t, hiszen a korai sötétedés lehetővé tette a látványtechnika hangsúlyát is, amit ezután még jobban a Tűzzsonglőrök látványos produkciója fokozott. A kellő hangulat tovább lendítette az estét, és kezdetét vette a hajnalig tartó búcsúbál, a Voice Band zenekarral.

A falunapi programok utolsó napjára maradt a Flórián napi búcsú, az ünnepi Istentisztelet és a Szent Misék megtartása.

Reméljük, mindenki jól érezte magát, és talált kedvére való programot. Köszönjük a támogatóknak, és minden segítőnek, akik a rendezvények lebonyolításában részt vettek, vagy bármi módon hozzájárultak.

Nagy István

Bemutakozó:

Báb- és drámajáték munkaközösség

Munkaközösségünk 2010-ben alakult. Tagjaink száma folyamatosan bővül, az immár tizenhárom főből álló csoportunk célja egyrészt az óvónők által előadott színpadi produkciók létrehozása, másrészt a nevelő- és oktató munkát segítő speciális dramatikus játékok megismertetése és népszerűsítése a nevelőtestületen belül.

Éves munkatervünk keretét óvodánk jeles napjai adják, havonta legalább egy alkalommal tartunk megbeszélést az éppen aktuális feladatokról. Munkaközösségünk tagjai rendszeres nézői a Székesfehérvári Vörösmarty Színház produkcióinak, nagycsoportosainkat szervezeten visszük gyermekbérleti előadásokra, óvodánkban rendszeresen lépnek fel művész csoportok. Mindezekon keresztül, gyakorlatban bővítjük a magunk és a gyermekek ismereteit a drámapedagógia színházi vonatkozásairól. Az előző évhez hasonlóan, saját produkcióinkban törekszünk minél több munkatársat, ill. óvodán kívüli érdeklődőt is bevonni. Örömmel mondhatom, hogy minden előadásunkat lelkes, jókedvű együttműködéssel vittük színpadra. Nagyobb lélegzetű mesejátékainkkal jelentős sikert arattunk: a Ludas Matyival vendégszerepelésre hívtak bennünket, a Csipkerózsikáról készült felvétel máig népszerű a családok körében.

Drámapedagógusként kiemelkedően jó és hasznos módszernek tartom a kisgyermek nevelésében a különféle drámajátékok alkalmazását. Mint elnevezésük is mutatja, játékosan és nagyon hatékonyan lehet velük fejleszteni a gyermekek anyanyelvi, mozgásos, matematikai, gondolkodási készségeit. Személyiségformáló, csoportépítő szerepük mással nem helyettesíthető. Óvodavezetőnk kérésére ezekből a játékokból csoportunkban bemutató foglalkozást tartottunk Vidovics Brigitta kolléganőmmel.

Tevékenységünk szerves részét képezi az eddig létrehozott forráskönyv gyűjteményünk bővítése, drámajáték foglalkozások vázlatainak közzététele, mesék dramatikus feldolgozásának kipróbálása, szakirodalmi kiadványok megismerése.

Ebben az évben intézményünk nevelési tervében kiemelt hangsúlyt kap az irodalmi nevelés minőségének fejlesztése, valamint a bábjáték szerepének növelése az óvodai életben. Ehhez illeszkedve terveztük

meg az idei bábjátékok, mesejátékok, zenés-verses előadások színrevitelét. Idén első ilyen alkalom a szüreti multság volt, aminek lebonyolításában valamennyi tagunk aktívan részt vett. A szüreti műsort a Süni csoport és a

tehetségműhelybe járó gyerekek adták elő, felkészítőik munkaközösségünk tagjai voltak. Ezzel a produkcióval községünk Idősek napi ünnepségén is felléptünk. A galiba hetet Márton püspök történetének előadásával zártuk. December 5.-én, a „Mikulás az erdőben” c. bábdarabot adtuk elő a gyerekeknek. Karácsonykor betlehemes játékot elevenítettünk fel, óvodánk dolgozóinak karácsonyi ünnepségét verssel és prózai összeállítással színesítettük. Munkánk eredményességét leginkább a jótékonyági előadás produkciói tükrözték. A közönség tapsát hallva úgy éreztük jó dolog ennek a lelkes közösségnek része lenni.

Zölei Józsefné
munkaközösség vezető

Süni csoportosok nyertes pályázata!

Vidovics Brigitta óvó néni irányításával a gyerekek a DM által kiírt pályázaton 60 db naptejet, társasjátékot és foglalkoztató füzeteket nyertek az óvoda minden kisgyermek számára. Feltétel volt egy mese írása Tóni kengururól és a napvédelemről. Ez igen jól sikerült, mutatja a szép nyeresemény is!

Gratulálunk!

Óvodánk környezetvédelmi munkaközösségéről

„A környező világ iránti érdeklődésünk velünk születik. Születésünk pillanatától egy bonyolult és elkápráztató világ felfedezői vagyunk.” (Gerald Durrell)

Óvodánkban hosszú évek óta működik ez a munkaközösség is. Aki e sorokat olvassa, betekinthez élményeinkbe, munkánkba. Akárhon járunk, bárkit hallgatunk, mindig az fogalmazódik meg bennem, hogy a környezeti nevelést a saját lakóhelyünk, térségünk természeti és környezeti helyzetének megismerésével kell kezdeni.

A mi óvodánk a Helyi Óvodai Programját a környezeti nevelés köré csoportosítva dolgozta ki. Mindennapjainkat a környezetismereti témához, az évszakok aktualitásához és a jeles napok, ünnepek köré szervezzük. Óvodánk pályázaton 2010-ben elnyerte a „Zöld óvoda” címet. Azóta folyamatosan teljesítjük a „Zöld óvoda” kritériumrendszer feltételeit.

Nevelőtestületünk bebizonyította, hogy rendelkezik olyan eredményes feladatvállalással és hagyományörző tevékenységgel, ami a korszerű környezeti nevelés céljainak elérése érdekében hatékonyan valósulhat meg.

2013 szeptemberében lelkes munkaközösségünk újra kidolgozta „Az önértékelési szempontsor a Zöld óvoda címet már KORÁBBAN ELNYERT intézmények számára a cím újabb elnyerésére”- pályázatot. Ebben megtörtént az előző három év elemző, értékelő be-

kicszerélik és viszik csoportjukba, ahol megvalósítják azokat. Hisz-
szük, hogy a felnőtt ismereteire támaszkodva, döntéseiben, tev-
kenységeiben felelősen érvényesíti a fenntarthatóságot megvalósító
szemléletét. Azt gondolom, hogy a mai környezetünk értékeit, a
FÖLDÜNKET folyamatosan romboló, károsító, szennyező világban
még mindig nem késő mindent megtennünk azért, hogy megment-
sük természeti értékeinket, jövőnk és jövő nemzedékünk esélyeit.

Kincses Lászlóné

környezetvédelmi munkaközösség vezető

mutatása. A címet újra elnyertük, úgy gondolom az elmúlt években
valóban igyekeztünk a korszerű környezeti nevelés céljait lehetőse-
geinkhez mértén, hatékonyan megvalósítani, mivel jó a kapcsolat az
óvoda és a partnerei között.

Az óvodáskorban szerzett tapasztalatok meghatározó jelentőségű-
ek a gyermekek személyiségfejlődésében, ezért fontos a környezet
óvására, szeretetre nevelés. A gyermekben él a megismerés vágya, ők
még vidáman és könnyedén tudnak „beszélgetni” fűvel, fával, állattal.

Célunk a környezetbarát szokások megalapozása, a környezettud-
atos magatartás kialakítása.

Az óvodánkba érkező gyerekek láthatják a virágoskertben pom-
pázó évelő és egyéni virágokat, megismerik udvarunk fajt. Óvodá-
ink előterében gyönyörű halakkal, növényekkel bővelkedő akvárium
áll. Megfigyelhetik a halak viselkedését, szaporodását, táplálkozását.
Örömmel látjuk, hogy a szülők is megállnak gyermekeikkel meghall-
gatni az élménybeszámolókat.

Kedvelt kirándulásihelyeink közé tartozik az ország egyik legszebb he-
lye a Dinnyési Fertő, amelynek öre- Fenyvesi László- szinte megszállott
szeretettel bánt az ott élő állatokkal, s védi a környezetet. Nagyon örül,
ha bejelentkeznek nagycsoportosaink. Minden alkalom maradandó él-
mény gyerekek, felnőttek számára egyaránt. Rendszeresen látogatunk
el a Budakeszi Vadasparkba, voltunk a Fővárosi Állat- és Növénykert-
ben, Veszprémben, az Állatkertben és a Fertő zúg Szabadidőparkban
Börgöndön, valamint Tropicariumban is, de az óvodához közeli hely-
színekre is gyakran sétálunk.. Gazdag élménnyel tértünk haza a Termé-
szettudományi Múzeumból, és a Fővárosi Nagycirkusz előadásáról is.
Lehetőségeinkhez mértén igyekszünk megismertetni óvodásainkkal a
szelektív hulladékgyűjtés szabályait, hiszen a környezettudatos maga-
tartás megalapozásához ez is feltétlenül szükséges.

Jeles napjaink ősszel a szüreti mulatság, ahova vendégek is érkeznek,
Márton napi-vígasságunk több napig tart, ahol a Dráma-, és a Ha-
gyományörző munkaközösséggel együtt szervezzük a programokat,
bevonva a szülőket is. Télen a madáretetés folyamatosan megvalósul
óvodáinkban. A természet ünnepe tavasszal, a víz világnapjával veszi
kezdetét, (március 22.) ez alkalomból kirándulást szervezünk a közeli
halastóhoz. Megfigyelhetik a vízi világot, a partot és növényvilágát. A
Föld napján (április 22.) virágokat, fát ültetünk. A madarak és fák nap-
ját (május 10.) ki-ki sétálva a közeli erdőbe ünnepli csoportjával.

A sok séta, kirándulás, az önfeledt játék és ismerkedés közben
szinte észrevétlenül tanulják, meg óvodásaink hogyan óvják, védjék
a természet szépségeit. Munkaközösségünk tagjai tapasztalataikat

MÁJUSI RENDEZVÉNYEINK

Anyák napja, tanév záró

AMinden csoport lelkesen készült az Anyák napi- és évzáró ünne-
pélyre. A vendégeknek örömmel mutatták meg a kisgyerekek, az év
közben tanult sok-sok verset és éneket. Az édesanyáknak és nagy-
mamáknak készített ajándékokban, az átadást kísérő mosolyban és
ölelésben ott volt kicsi szívük minden szeretete.

Gyermekek hét

Nyitó programként - arcfestéssel, vidám fotózással, ugráló várral
– beköltözött óvodánkba a „Mosoly birodalom”. Őket a ...Gregus
duó követte, akiknek vidám szabadtéri koncertjét nagyon élvezték
a gyerekek.

Ballagás

Elérkezett az ideje, hogy négy együtt töltött év után szárnyukra
bocsájtjuk nagycsoportosainkat. Május utolsó péntekén a gyerekek
énekelve végig járták az óvoda épületét, betértek minden csoport-
ba, az irodákba és a konyhába. Elkészöntek az
értük dolgozó felnőttektől és kisebb társaiktól.
Ezután a tornateremben az óvó nénik dallal,
verssel köszöntötték a leendő elsősöket, majd
zsúrral zárult a délelőtt. Ebben az évben első
alkalommal rendeztünk közös ballagási ünne-
pességet a jövőbeli iskolásainknak. A vidám, de
egyben meghatározó rendezvényen a gyerekek el-
búcsúztak óvónőiktől, a még maradós társaiktól,
és a dajka néniktől.

**Zölei
Józsefné**

ALSÓS HÍREK

- A február végén tartott iskolai Szavalóversenyünk győztesei közül, évfolyamonként 2-2 tanulót Sárosdra a Farkas Gyula Napok Szavalóversenyére is elvittünk. Nagyon szépen szerepeltek. A következő eredményeket érték el:

Rétfalvi Norina (3.b) I. hely

Felföldi Lili Dorka (2.b) II. hely

Tury - Nagy Levente (4.a) III. hely

- Az alsós osztályok minden évben ünnepi műsorral készülnek az édesanyák nagymamák köszöntésére. Így volt ez idén is. Ajándékokkal, virággal, kedves versekkel, dalokkal fejezték ki szeretetüket, hálájukat a gyerekek.
- Április 4. és 8. között került sor hagyományosan Iskolahetünkre. Minden délután tartalmas programokkal vártuk tanítványainkat. Lovas kocsizással, játszótéri játékkal, fagyizással kezdtünk, majd sorversenyen, kerékpáros ügyességi versenyen mérhették össze ügyességüket. Pénteken pedig rejtvényfejtő- és aszfaltrajz versenyen vehettek részt. A gazdag programból mindenki választhatott kedvére, de azok jártak a legjobban, akik mindenben kipróbálták magukat!
- A tanév várva várt eseménye az osztályok tanulmányi kirándulása. Erre május 28-án és 29-én került sor. Az évfolyamok kis országunk más-más gyönyörű táját keresték fel. Álljon itt a kirándulókról egy-egy vidám fotó!

Mire ez az újság megjelenik már vége a tanévnek. Remélem, hogy a bizonyítványok sokakat elégedettséggel töltenek majd el! Akik pedig nem kaptak kedvükre való értékelést, osztályzatokat, a következő tanévben majd még figyelmesebben, alaposabban, szorgalmasabban tanulnak!

Kívánom, hogy a nyári szünetben mindenki pihenje ki a tanév fáradalmait és nyaraljon balesetmentesen!

Lippainé Bihercz Ildikó
Alsós munkaközösség-vezető

A humán munkaközösség hírei áprilistól

„Nincs hatalmasabb erő, mint a tudás: a tudással felfegyverzett ember legyőzhetetlen. „
(Gorkij)

Április 9-én tartottuk iskolánkban a **KÖLTÉSZET NAPI** megemlékezést közösen az **ÉLŐ ŐSZ** nyugdíjas klubbal. Meghívott vendégünk **BAKONYI ISTVÁN József Attila-díjas** irodalomtörténész volt. Verseltek az alsósok, a felsősök, és természetesen a felnőttek is. Még megzenésített dalok is szárnyra keltek.

Az április 18-án megrendezett **EGYHÁZMEGYEI KI MIT TUD?**-on **Pap Annamária 8.b** osztályos tanuló továbbjutott a döntőbe. Gratulálunk!

Szintén április 18-án volt a megyei **BELLA ISTVÁN** szavalóverseny a Ciszterci Szent István Gimnáziumban. Iskolánkat **Pusztza Klaudia 5.b, Molnár Laura, 6.a, Pap Annamária 8.b** képviselte. Ezúton „csak” dicséretet hoztak. Köszönjük nekik.

Gazdag volt idén is az áprilisunk. **22-én, a FÖLD Napján** megrendeztük szokásos helyesírási versenyünket, immáron 13. éve, a **REGULY ANTAL** nyomában c. verseny.

Székesfehérvárról a Munkácsy Mihály Általános Iskola, az István Király Általános Iskola, a Sárosi Baptista Farkas Gyula Iskola és a seregélyesi gyerekek mérték össze tudásukat.

A mieink közül **Paplogó Veronika 6.b, I. helyezést ért el (felkészítő tanára: Biróné B. Ilona), Hollósi Zsófia 4.a szintén I. helyezett (felkészítő tanára: Fehér Zsuzsanna), Menyhárt Zoé 4.a IV. lett (felkészítő tanára: Feketéné Varga Ildikó).**

23-án Kálozon voltunk területi szövegértési megmérettetésen. Minden évfolyam eredményes!

5.o. Palló Barnabás 5.b III.

6.o. Hekkel Zsolt 6.a II.

7.o Varsányi András 7.b II.

8.o. Csincsi Barbara 8.a I. helyezést ért el.

Májusban, az **ISKOLAHÉTEN** a humán munkaközösség regényismereti versenyt, és nyelvi (angol) feladatokat állított össze.

Macskák társasága c. könyvet a legjobban Ács Dóra 5a I., Metykó Bettina 5.a II. és Vollein Zsófi 5.a III. helyvel ismerték el. Gratulálunk!

Angol verseny : Varsányi András I.7.b, II. Helbig Nick 7.a, III. Lamszider Dóra 7.a

Nagy sikere volt a **FALU ISMERETI** versenynek is. 10 csapatunk járt és fedezte fel szűkebb hazája rejtelseit. Gyerekeink nagyon élvezték ezt a fedezd fel hazádat c. felfedező, mászkálós, érdeklődős... próbatételt. A legjobban a **8.a csapata ismerte a faluját**, 2. helyezést a **6.b osztály csapata** szerezte, majd a **8.b került a dobogóra.**

Még áprilisban hirdette meg a **SEREGÉLYESI BAPTISTA ÁLTALÁNOS ISKOLA** és **PELIKÁN HÁZ** közösen, a **BONTSVITORLÁT!** c. felhívást, általános iskolás gyerekek részére.

Képzeld el, álmodd meg, rajzold le, írd le, milyen lehet egy Földkerülő vitorlásverseny résztvevőjének lenni! Rajzold le, fogalmazd meg, írd le!

Irodalmi és képzőművészeti versenyünkkel a székesfehérvári hajós, **FA NÁNDORNAK** és új-zélandi társának, **CONRAD COLMAN**-nak adózunk, akik a **Spirit of Hungary** hajóval sikeresen megkerülték a Földet!!

A javítás, az értékelés folyamatban van.

A két hetedik évfolyam a **HATÁRTALANUL!** c. pályázat keretében a **Felvidékre** látogat. 3 éjszakát, 4 napot töltenek ott, és megtekintik az irodalmi és történelmi emlékhelyeket, megismerkednek a Magas-Tátrával is túrázás közben. A pályázat pontos címe: **IRODALMI TÖRTÉNELMI, TURISZTIKAI emlékek a FELVIDÉKEN.**

A legközelebbi lapszámba élménybeszámolóval, képekkel is készülünk...

Szászi Béláné

a humán munkaközösség vezetője

A FELVIDÉKI VÁRAK

2015. május 21-én érkezett az, amire már hónapok óta vártunk. A **„HATÁRTALANUL!”** c. pályázon a mi iskolánk is nyert!

A négynapos kirándulásból én elsősorban most a felvidéki várakat mutatom be nektek, de a Magas-Tátra élménye is kihagyhatatlan.

Első nap Somoskőn másztunk fel egy várba. Ez a település fölé magasodó vulkáni csúcson található, amely már szlovák terület. A vár története: 1320-ban az uralkodó (Anjou Károly) Szécsényi Tamás bárónak adományozta. A várat 1576-ban elfoglalták a törökök, de 1593-ban a királyi seregek elől megfutamodtak. 1970-ben kezdtek hozzá a leromlott vár helyreállításához, de sajnos ez félbeszakadt Szlovákia önálló állammá alakulása után.

A második napon a Szepesi várba mentünk fel. Néhány embernek kicsit nehezére esett felkapaszkodni a nagy dombon, de végül mindenki felért. Érdekessége: 41126 m² kiterjedésű, ezzel Közép-Európa legnagyobb vára. Az 1780-as, villámcsapás okozta tűzvész után állaga romlásnak indult, de a Csáky család birtokában

maradt 1948-ig. 1961-ben műemlékké nyilvánították, és 1970-től folynak az újjáépítések és a kiterjedt régészeti kutatások.

A harmadik napon a nagy tátrai túra is sikerrel végződött.

A Magas-Tátra vízeséseivel együtt gyönyörű! Csoportunk nagy része fel tudott mászni a menedékházhoz is, ami 2015 m magasan van. Soha nem ültem még lanovkán! 1783 m –ig azon mentünk fel a felhők fölé. A havas táj, a hatalmas kövek, a végtelen messzeség érzése felülmúlhatatlan.

A negyedik napon a krasznahorkai vár volt a célpont, az Andrassy család négy évszázadon át birtokolta. Sajnos nem tudtunk bemenni, mert 2012-es tűzvész megrongálta, felelőtlen diákok égő cigarettacsikkeket dobtak el. 2017-re készül el a felújítás. Amit látunk belőle, az is lenyűgöző.

A kirándulás végén arra gondoltam, hogy ezt a látványt nem lehet szavakkal leírni, ezt látni kell!

Nagyon büszke vagyok, hogy eljuthattunk ide.

Köszönöm társaim nevében is tanáraink szervező munkáját!

Zsilovics Adrián

7. a

Pintér László Emlékeim (1944-45.)

(Részlet)

... A harci helyzetben hamarosan változás állt be megint. Egyik reggel arra ébredtünk, hogy eltűntek az oroszok, és ismét a németek jöttek vissza. A falu gazdacseréje viszonylag csendben, különösebb csetepaté nélkül történt meg. Visszaköltöttünk az Ötházi házunkhoz, ahol tágasabban, és a németek alatt sokkal nagyobb biztonságban és nyugalomban tudtunk élni.

Hozzánk a második nap délelőttjén páncélosok költöztek. Az első szobában egy 45 év körüli hadnagy, - aki civilben egy berlini villanygár főmérnöke volt, egy valamivel fiatalabb fekete hajú őrmester, mint segédtsízt, és Herman, a 30 év körüli szőke szakács – laktak. A hadnagy jóképű, mosolygós arcú, kb. 175 cm magas férfi volt, aki egy kétszemélyes kétéltű csónakautón közlekedett.

A ház körül, – a Csapó és Zólyomi kertek végében, a Várnaiék kertjében, a mi kertünkben és első udvarunkban – reggel 7 és délután 16-17 óra között nappal 14-15 tank és rohamlöveg tartózkodott, parkolt, legénységük pedig a szomszédoknál volt elszállásolva.

A hadnagy naponta többször is az Új utcára (most Ady E. u.) autózott, mert ott volt a magasabb páncélos parancsnokság. Ott jelentett, és kapta az újabb utasításokat, parancsokat.

A harckocsizók már az első nap estefelé járműveikbe ültek és elmentek. Egész éjjel távol voltak, csak másnap reggel 6 óra felé tértek vissza. Mint a parancsnoktól megtudtuk, a Velencei-tó déli partja mentén, Agárd, Gárdony és Velence-Kápolnásnyék körzetében vívták harcukat az orosz egységekkel. Ez így ment nap, mint nap. Pistivel többször is megfigyeltük őket. Amikor megjöttek, és tankjaikkal beálltak megszokott helyeikre, azonnal hozzáláttak a fegyverzetek, ágyuk, gépágyuk, géppuskák tisztításához és karbantartásához. Ugyanezt tették a tankok motorjaival és a láncfalpakkal is.

Ezután vették le magukról a terepszínű overallt, ami alatt a szép, tiszta fekete páncélos egyenruhát viselték. Derékig levetkőzve mosdottak, borotválkoztak, fogat mostak. A mosdásra a jéghideg kútvizünket használták Caola pipereszappannal, fogmosásra Odol, vagy Ovenall fogkrémjük volt. Ezután az arcukat és kezüket ugyancsak az ellátmányukból származó Caola vagy, Nívea krémmel ápolták le.

Eközben már vidámak, jókedvűek voltak, elemes rádióikon állandóan német zenét hallgattak. Aki előbb végzett a tisztálkodással, az spiritusztablettás kempingfőzőn cukrozott, préselt kávétablettákból friss feketét főzött a többieknek. Nem egyszer a szüleinket és a nővéreket is megkínálták belőle. Csak ezután láttak neki reggelizni.

Utána következett – szintén az ellátmányukból – a gyümölcsaját, ami birsalma, vagy narancshéjsajt volt legtöbbször, majd a vitamin-tabletta. Ez a tabletta kb. 2-2,5 cm átmérőjű csupasz, vagy csoki bevonatú volt, és a legalapvetőbb 12-féle vitamint tartalmazta.

Mi, gyerekek a margarinjuktól, a gyümölcsízükből (úgynevezett Hitler-szalonna), a finom cukrozott narancshéjsajtból és a vitamin tablettákból minden nap kaptunk. Eddig még sosem ettünk ilyen dolgokat.

A német katonák ellátása mindenütt, de különösen a frontokon fontos és elsődleges volt. Ezt tapasztaltuk 1945. tavaszán is, és hogy meg-

kapják azt a katonák, arról a parancsnokságok kiemelten gondoskodtak. Jól táplált, jól ápolt emberek voltak, mentesek minden vérszívótól, félelemtől és idegeskedéstől, nem úgy, mint mi. Hermann, a szakács minden délutánra főzött nekik valamit, hogy mielőtt elmennek, jóllakhassanak. Borjú és disznóhús volt bőven, amikből többször adott nekünk nyersen és főve is. Tehát, amíg nálunk voltak, egész jól éltünk, volt mindenünk, csak a nyugalomunk kezdett lassan megszűnni éjszakánként.

Az történt ugyanis, hogy egyik délelőtt az Új utca és a Nagyföldek felől két nagyon alacsonyan szálló vöröscsillagos vadászgép, valószínű Raták húztak el az udvarunk felett. A kint levő néhány német katona és mi is Pistivel csak bámultunk a tovasuhanó gépek után. Három katona azonnal a tankra szerelt négycsövű gépágyúnál termett. Egyik a kezelőülésbe pattant, a másik kettő jobbról-balról a töltényekkel teli tárákat töltötte az ágyúcsövek töltényadagolójába. A gépek addigra már messze eltűntek, így csak arra számíthattak, hogy a tankok felfedezése után csapatostul visszajönnék, és támadni fognak.

Nappal sosem jöttek, éjszaka annál inkább. Az éjszakai bombázásokat kétfedelű, egymotoros gépekkel hajtották végre frontok-szerte. Ezeket a repülőgépeket női pilóták vezették, és a kisebb bombákat, légiaknákat a kijelölt cél felett úgy szórták le, mintha vékából öntötték volna. A női pilóták miatt nevezték ezeket a gépeket „Mari néninek” a háború egész folyamán. Ezekkel akarták lebombázni a tankokat, csak azt nem tudták, hogy a tankok egyetlen egy éjszakán sem voltak itthon.

Már az első ilyen éjszakán ledobott egyik légiakna a házunk előtt robbant a Csapó-kert felett. A robbanás okozta légnyomás a bezárt spalettákat az ablakokon szétszakította az első szobában, és levágta a csillár helyén függő villanyégő vezetékeit. A légnyomás a petróleumlámpa lángját is elfújta. Rettenetesen megijedtünk, mivel mi is az első szobában tartózkodtunk, jó kis légnyomást kaptunk. Alaposan megsédültünk és fél-süketté váltunk néhány percre.

Aztán félóránként jöttek még többször is ezen az éjszakán, ilyenkor mindig a konyha és szoba sarkokba álltunk. A falak sarkai mindig merevebbek, állékonyabbak, mint az egyenes falszakaszok, és itt nagyobb biztonságban érezhettük magunkat. A ház körül robbant kisebbfajta bombák és a föld felett robbanó légiaknák légnyomásai, szilánkjai és kartácsai elleni védelemnek ezt ajánlották a németek is.

Már a harmadik, vagy negyedik éjszakán álltunk 3-4 órán át a sarkokban a „Mari nénik” támadásai miatt, és kezdtünk lassan kimerülni. Estefelé a németek és a tankok egy kivételével ismét elmentek háborúsdit játszani az oroszokkal Velence-Kápolnásnyék környékére. Az az egy tank, ami itthon maradt, az egyik négycsövű gépágyús volt. A tank kezelő-személyzete vacsora után velünk együtt várta a „Mari nénik” ismételt felbukkanását.

A tiszta, felhőtlen égbolton a holdfénynél messze el lehetett látni a faluban, s az égbolton is teljes pompájukban ragyogtak a csillagok.

Úgy látszott, ez az éjszaka a repülőeknek is kedvezett, mert a szokottnál korábban, úgy 10 óra felé már meg is jelentek. A németek azonnal a tankon teremtek, és elfoglalták beosztás szerinti helyüket. Ahogy a repülő a Kiss urak háza és a katolikus templom közötti irányban láthatóvá váltak, a németek ráforgatták a megfelelő irányra a négycsövű gépágyút, aztán halálos nyugalommal vártak tovább.

A gépek már félelmetesen közeledtek felénk, amikor számunkra is meglepően, váratlanul felugattak a gépágyúk, és a csövek villámgyorsan köpködték az égre világító lövedékeiket. A hozzánk legközelebb levő repülőgép körül robbant lövedékek felvillanásait és füstpamacsait szépen ki lehetett venni. A légvédelem váratlan működése láttán a gép pilótája hirtelen irányt változtatott, gépét jobbra fordította, és menekülni próbált. A második és harmadik gép is jobbra fordult, és szintén menekülőre fogták az irányt.

(folytatása következik)

Ezek történtek tavasszal az Élő Ősz Nyugdíjas Klubban:

- Márciusi első klubnapunkon gyertyát gyújtottunk alapító tagunk Újfalusi Kati néni emlékére.
- A Szabadegyházi Nyugdíjasklub vezetője és helyettese megkérésre bennünket, hogy szeretnénk csatlakozni hozzánk. Sok jó hallottak klubunk életéről, megismernének bennünket és színvonalasabbá tennék egymás rendezvényeit.
- Március 15-ei ünnepségen voltunk. A kopjafánál hallhatuk Sándorné Magdika előadásában Pósa Lajos: A márciusi ifjúság c. versét. Szűcsné Editke, Bíróné Évike és a színjátszó kör egy tagja helyezték el a megemlékezés koszorúját. Köszönjük azon klubtársainknak, akik részt vettek az ünnepségen.
- Voltunk a Költészet Napján az Általános Iskolában, ahol Bakonyi István irodalomtörténész volt a vendég.
- Ebben az évben is meghívást kaptunk a Nagyvenyimi Versünnepségre. Természetesen igen jól sikerült. Négy szavalónk volt. Zöleiné, Györökné, Oláhne, Sándorné, nyolc klubtársunk pedig elkísért bennünket. Nagyon szép virágot, emléklapot kaptunk.
- A következő klubnapunk igen hangulatos volt. Locsolkodás és a színjátszó kör tagjai húsvéti népszokásokat elevenítettek fel.
- A piros tojásokat gyűjtő fiúk mire körbe jártak már nem lehetett az illatfelhőből kibújni.
- Klubunkban is megemlékeztünk a Költészet Napjáról. Több tagunk verset mondott, megzenésített verset énekelt.
- Nagyon kedves kis műsort állítottunk össze, megünnepelni az anyák napját. Polányiné Aranka, Györökné Ica énekeltek, Zöleiné, Sándorné, Vinklárné verset mondott. Mindegyik az édesanyjáról szólt. Megható volt, különösen az a pillanat, mikor Nagy István 31

szál gyönyörű szegfűvel és egy verssel ajándékozta meg a nagymamákat. Köszönjük Istinek ezt a szép gesztust. Mindenféle finomságokat raktunk az asztalra, kellemes délutánt töltöttünk együtt.

- Falu napok. Igen sűrű programunk volt. Jócskán meg kellett osztani a létszámunkat, hogy minden rendezvényen ott lehessünk. Kivételt képez a nyolcadikai, művelődési házban rendezett ünnepség, ahol igen nagy megtiszteltetés ért bennünket. Klubunk megkapta a „Seregélyes Településért”, alapított oklevelet és plakettet. Minden tagunk ott volt és nagyon örült. Új lendületet adott ez az elismerés a további munkához.
- Amikor 9-én a Dalkör Szabadegyházán a Népalkörök találkozója volt, nagyon szép oklevéllel és tárgyjutalommal tértek haza. Ugyanazon a napon volt a főzőverseny és nem szeretnénk volna arról sem lemaradni. Igazán finom gulyást sikeredett főzni, Zsilovicsné Erzsike a főszakács irányításával. Köszönjük mindenkinek a segítséget és a kóstolóknak a minősítést.
- Ezzel egy időben volt a községi egészségközpont névadó ünnepsége, amelyen Zöleiné Erzsike az alkalomhoz illő Vass Albert verset szavalt, Honvágy címmel.
- A Nagyvenyimi Dalos Találkozón való részvétel már-már hagyománnyá vált klubunk életében. Most is részt vett a dalkörünk és a citerásaink. Igen nagy elismerést érdemelnek azért a sok munkáért, amit belefektetnek és évről-évre sikeresen szerepelnek mindenütt. Gratulálunk nekik most is az elért jó eredményhez.

Sándor Andrásné
klubvezető helyettes

FÉL ÉVSZÁZAD UTÁN...

Május szép hónap, az esője is aranyat ér. Bár ezen a május 23-ai nevezetes napon nem hiányzott, hogy szomorúvá tegye a zuhogó eső a napot. Nem is sikerült, mert nagyon sok embert ért öröm ezen a napon Seregélyesen. Olyan esemény zajlott ugyanis, amely pedagógusnak és volt diáknak egyaránt felejthetetlen élményt adott, emléket hagyott.

Ugyanis 50 éves találkozóra gyűltek össze a fél évszázaddal ezelőtt végzett diákok, az akkor még 319.sz. Ipari Szakmunkásképző Intézet tanulói. Én is kíváncsi voltam, hogy 50 év után lesz-e olyan, akit megismerem és ők megismernek-e engem? Kérdő szemeket láttam a találkozáskor, a kézfogáskor, majd fölcsillanó szemeket a kölcsönös bemutatkozáskor. Én is gondolataimban lapozgatva kerestem az ötven évvel ez előtti ifjú embereket, akiknek a kíméletlen idő elvitte régi arcukat, ifjúságukat. Helyette megöszült, idős, mégis derűs arcát adta vissza. Nostalgiaival járták körbe egykori iskolájukat, kollégiumukat, tanműhelyeiket. Majd ebéd után mindenki elmondta, hogyan alakult élete, sorsa, miután elhagyta az iskola falait. Az elmondottakból az sugárzott, hogy mindenki átlagon felül megállta a helyét és – amit csak reméltünk – azt most kimondták: büszkék arra, hogy itt végeztek, hogy mi pedagógusok és szakmai oktatók emberségből, szakmából olyan útravalót adtunk nekik, ami nagyon jó alap volt, amire fel tudták építeni felnőtt életüket.

Hálásan köszönték a találkozó résztvevőit a két szervező (Nagy László és Lincz István) kitartó munkáját a szervezésben, hogy ennyi idő után is sikerült felkutatni társaik jelenlegi lakhelyét.

Varga Endre
nevelő-tanár

A HÁROMJÁTSZMÁS HOSSZABBÍTÁSOK, avagy összefoglaló a tollaslabda Országos Bajnokságokról

Mottó: „Ha bármivel kevesebbet adsz, mint a legjobb, akkor feláldozod a tehetséged.”

(Steve Prefontaine)

Április 11-én Pécs adott otthont az U15-ös korosztályos Magyar Bajnokság döntőjének.

Tőlünk Kustán Noémi a csoportjában remekül játszott és a főtáblára került. A nyolc közé jutásért is kiválóan küzdött, és sokan meg is dicsérték a játékáért, de nem sikerült a bravúr. A fiúknál Nagy Marci, Molnár Marci és Dulcz Zsombor képviselte az egyesületünket. Molnár Marci menetelését csak a fiú egyénit megnyerő Pápai Balázs tudta megállítani egy hosszabbításos meccsen. Így az 5. helyen végzett. A másik ágon fantasztikus játékkal a négy közé jutott a Nagy Marci és a Zsombor is. Ők egymással kerültek szembe a döntőbe jutásért, ahol most a Marcika maradt alul, és lett a bronzérmes, míg Zsombor a döntőben kapott ki, s egy ezüstérmessel lett gazdagabb. Sajnos párosban ez alkalommal lecsúsztunk a dobogóról, s nem szereztünk érmet.

Ugyancsak április utolsó hétvégéjén, Budapesten rendezték meg az U13-asok és az U19-esek OB-éját. Nagy reményekkel vártuk a 13-asok versenyét, ám hihetetlenül rossz sorsolással már a csoportokban összekerültek a legerősebb, éremesélyes játékosok. Egy 3 játszmás hosszabbításos mérkőzésen, de alul maradt Pytel Panna ellen Deák Dorina, s bár utána nyerte a többi csoportmeccsét, de csak a csoportelső juthatott a főtáblára. Párosban viszont vigasztalódhatott. Csak a döntőben kaptak ki a hajdúszoboszlói párjával (igaz ott is 3 játszmás meccsen), s lettek másodikok. A fiúkat ebben a korosztályban Deák Barnabás, Dulcz Bende, Halmi Adrián és Helbig Nick képviselték. Közülük legjobban Barnus szerepelt, aki a dobogó második fokára állhatott fel. Pedig, ha végre elhinné, mire lenne képes, akkor megtörné a másik fiú győzelmi sorozatát, s ő lehetne a győztes!

A fiú párosoknál most a kevésbé esélyesek okoztak kellemes meglepetést. Szerencsés volt a sorsolásuk is. Halmi Adrián dunajvárosi partnerével a dobogó harmadik fokára állhatott az eredményhirdetésekor. Míg Deák Barnabás Helbig Nickkel az 5. helyen zárta a versenyt.

A 19-esek között indult el Molnár Dávid és Dulcz Zsombor, s bár jóval fiatalabbak, mégsem kellett szégyenkezni a teljesítményükön

sem egyéniben, sem pedig párosban. Párosban olyannyira nem, hogy Zsombor szegedi párjával a döntőbe került, s csak ott maradt alul a pécsi duó ellen.

A következő OB színhelye Seregélyes volt. Május első hétvégéjén mi rendeztük meg az U11-esek és az U17-esek versenyét. Két napos viadalon a versenyzők 169 mérkőzést játszottak le. A legkisebbjeink, Kustán Kata, Szalay Kíra és Vachler Barnabás szombaton léptek pályára, s mindegyikük ügyesen játszott. Különösen Barnus játszott szenzációsan, s igazán megérdemelte volna, hogy a hosszabbításos meccset ő nyerje meg, s léphessen fel a dobogóra. Egy picivel több önbizalommal, hittel meg is lehetett volna az érem. Több meccset is nyert mindegyikük, s bár érmet most nem szereztek, de mindenképpen dicséret illeti őket. Itt kell megemlítenem és megköszönnöm az Orsinak a 11-es díjazottaknak felajánlott fagyijegyeket. Nagy volt az öröm, amikor megkapták, s megtudták, mehetnek fagyizni. A 17-eseknél Dulcz Zsombor, Molnár Marci, Nagy Marci és Molnár Dávid küzdöttek a bajnoki érmekért. A sorsolás szeszélyes folytán két párosunk is egymás ellen küzdött, s most Molnár Marciék egysége nyert a hosszabbításban a Dávid/Zsombor páros ellen. Majd az elődöntőben is nyert Marci Dudás Bálinttal. A döntőben ismét 3 játszmás örült nagy és látványos küzdelem volt, melyben – sajnos – ismét mi maradtunk alul. Ám nincs miért szégyenkezni, hisz egyik vereségünk sem volt megalázó. Az egyéni verseny is hatalmas csatákat hozott. A négy közé jutásért – már kitalálható –, 3 játszmás többszörösen hosszabbított meccsen kapott ki a Dávid és a Zsombor is. Nagyon szépen játszottak, s megérdemelték volna a győzelmet, az érmet! Csak gratulálni tudok nekik és a többieknek is!

Az utolsó OB a sorban az U15-ös CSB, azaz csapatbajnokság, melyet május 23-án Pécs rendezett meg. Az egyesületünket Deák Dorina, Deák Barnabás, Dulcz Zsombor, Molnár Marcell és a vendégjátékos Pothorszky Renáta képviselte. Nagyon jó csatákat, remek meccseket játszva (Pl. Dorina visszavágott az U13-as OB-en elszenvedett vereségeért, s nyert Pytel Panna ellen) végül is a dobogó harmadik fokára állhatott a csapatunk. Csak egy picin múlt, hogy nem lett fényesebb az érem színe. De ne legyünk telhetetlenek. Jövőre szeretnénk még magasabbra állni!

Bár az idei OB-ékon több éremre számítottunk, de szégyenkezni egyáltalán nincs okunk. Viszont meg kell tanulnunk a végjátékokra még jobban odafigyelni, és akkor nekünk kedvez majd Fortuna is.

Most következhet a jól megérdemelt pihenés, s azt követően az újabb felkészülés.

Az egész éves teljesítménye alapján a válogatottban számítanak a Nagy Mártonra, a Deák Barnabásra és a Deák Dorinára is. Edzőtáborokba hívják őket. Csak tőlük függ, hová, meddig jutnak el! Ha kellő kitartással, szorgalommal és a sport iránti alázattal párosul a tehetségük, akár az Európa Bajnokság résztvevői is lehetnek!!!

Hajrá! Így tovább!!!

Karkóné Lukácsy Marianna
testnevelő tanár és tollaslabdaedző

Aki kedvet kapott egy kis tollasozáshoz, azt szeretettel várjuk június 7-én, vasárnap a szülő-gyerek páros, senior és amatőr versenyünkön. Részletekért érdeklődni Karkóné Lukácsy Mariannánál az általános iskolában lehet.

U17 fiú páros Molnár Marcell/Dudás Bálint III.

U13 lány páros Deák Dorina/Mészáros Petra II.

EZÜSTÖKKEL TARKÍTOTT BRONZESŐ

Így is jellemezhetnénk az idei Országos Tollaslabda Diákolimpiai szereplésünket. Mert, bár idén nem sikerült aranyérmet szerezni, ám a tíz, az országos döntőbe bejutott diákunk közül hatan is felállhattak a hön áhított dobogóra. A maradékból pedig hárman is megérdemelték volna, hogy szintén nyakukba akasszanak egy-egy érmet. Sokszor csak apró nüanszokon, néha a játékvezetőn, de legfőképpen az izguláson múlt, hogy épp ki kerül ki győztesen egy-egy párharcból.

Eredmények: 2. helyen végzett az „A” kategóriában a III. korcsoportos fiúknál Deák Barnabás, aki betegen versenyzett, s bár ő nincs megelégedve magával, remek teljesítmény volt ez így is. Ugyancsak 2. lett Helbig Nick, de ő a „B” kategóriában.

Bronzérmét szereztek: Szalai Kíra a II. korcsoportos „A” kategóriás lányok között, míg Kustán Kata a „B” kategóriában állhatott fel a dobogóra. A III. korcsoportos „A” kategóriás lányoknál Deák Dorina most szintén bronzérmet kapott. Reméljük, az OB-én visszavág! Molnár Marcell szintén remek játékkal ugyancsak a harmadik helyen végzett az „A” kategóriában.

Negyedik lett a IV. korcsoportos Kustán Noémi.

Remekül játszott Halmi Adrián és Vachler Barnabás is. Szerintem pénteken Barnus játszotta a leghosszabb és legszebb labdamenetet a nyíregyházi ellenfelével. Már csak ezért megérdemelte volna az érmet, mert remekül küzdött, s olyan labdákat ért el, és adott vissza, amiket lehetetlennek tűnt elérni is. De ne legyek telhetetlen. Radocha Marci először vett részt ekkora versenyen,

s ennek megfelelően kellőképpen el is izgulta a meccseit. Bízom benne, hogy ez a sok kudarc nem veszi el az ő kedvét sem, inkább megszilárdítja!

Két Székesfehérváron tanuló seregélyesi diák is részt vett a győri megmérettetésen. Molnár Dávid, bár remekül játszott, nem jutott a nyolc közé. Ugyanígy járt Nagy Márton is, aki csak a rosszabb szett-aránya miatt nem folytathatta a küzdelmeket. Ám nagyszerűen tollasozott, s játéka biztatóan alakul a válogatóversenyek előtt.

Én többnyire büszke lehettem a gyerekek teljesítményére, és ebből a szempontból nincs is szégyellnivalónk. Tovább öregbítették a gyerekek Seregélyes jó hírnevét. Hogy ennyi érmet elhoztunk, abban nagy segítségemre volt Karkó Péter és ifj. Németh László, akik a meccseken segítettek tanácsokkal ellátni a gyerekeket, és próbálták lelket önteni beléjük, amikor nehéz pillanatok jöttek. Egyedül nehéz lett volna, hisz így is előfordult, hogy 4-5 versenyzőnk volt egyidejűleg a pályákon, mi meg csak ketten voltunk. Így nem csoda, ha örömmel fogadtam, ha Molnár Marci is besegített.

Köszönöm a segítséget a kísérő szülőknek is, hisz, ha kellett a gyerekeket elkísérték enni, vagy épp az orvoshoz vitték el a beteget. Igazi csapatként tudtunk működni. Ez pedig előre mutat.

Gratulálók, további szép sikereket és jó felkészülést kívánok!

Karkóné Lukácsy Marianna
tollaslabda-edző

Tanmese, avagy így is lehet(ne)

Lányom és vejem úgy döntöttek, keresztvíz alá tartják picit unokámat. Ennek legjobban a dédi örült, de természetesen senki sem tiltakozott. Mivel már ismerték az esztergomi evangélikus tiszteletes asszonyt, hozzá fordultak. Ő nem kérdezte, kik és milyen vallásúak az ősök, örömmel elvállalta a kis jövevény megkeresztelését. Ennek hatására, a vejem, akinek a szülei katolikusok, és aki nem volt megkeresztelve, megkérdezte, megoldható-e, hogy őt is megkeresztelje a tiszteletes asszony, s lehetne-e a két keresztelő

egy napon? A válasz IGEN volt, aminek mindenki nagyon örült, és meg is hatódtunk. Különleges esemény lesz, és már nagyon várjuk a keresztelőt.

Az bizonyos, hogy a hívek nem elpártolnak a tiszteletes asszonytól, akit önönmagáért és tetteiért szeretnek, hanem szívesen mennek hozzá.

Karkóné
Lukácsy Marianna

Nehéz búcsú Seregélyestől – Bajnokként hagyják abba a lányok

Május 31-én az utolsó bajnoki mérkőzés lefújásával lezárul egy sikeres korszak a seregélyesi női kézilabda csapat életében, ugyanis a 2015/16-os bajnokságban már nem fognak indulni.

Az 5 év sikertermése I ötödik, I második és 3 első helyezés.

E valóban páratlan sikerszéria láttán joggal merül fel a kérdés, mi áll a szomorú döntés hátterében.

Az okok egyszerűek: családi és munkahelyi elfoglaltságok miatt a csapat egy része már nem tudja vállalni a bajnoksággal járó megterheléseket. A lányok nehéz szívvel hozták meg a döntést, hiszen jól érezték magukat Seregélyesen, szoros baráti kapcsolat alakult ki a játékosok, az edző és a szurkolók között.

Szeretnénk megköszönni mindenki segítségét, szurkolását, támogatását, aki az 5 év alatt velünk tartott.

Köszönetet szeretnénk mondani Seregélyes Önkormányzatának, Sajtos József igazgató úrnak, Karkóné Lukácsy Marianna testnevelő tanárnak, a Seregtej Kft-nek, a Melódia Cukrászdnak, a segítő helyi vállalkozóknak, és Dallos Istvánnak (Dekormaxx, Székesfehérvár).

A döntést a csapat meghozta, de már most hiányzik a közösség, a meccsek előtti izgalom, a siker, a győzelem íze, ám dönteni kellett.

A lányok örömmel tájékoztatják szurkolóikat, hogy a megszűnés nem végleges, csak átmeneti, és talán 1-2 év múlva, mikor a munkahelyi dolgok rendeződnek és az anyukák újra eltudnak otthonról jönni, életre keltik az egyesületet, a csapatot Seregélyesen.

Köszönjük mindenkinek!

A csapat: Kerék Gabi, Csepregi Andi (Kuni), Kovács Nóri, Kiss Heni, Gosztola Petra, Nagy Alexandra, Tényi Edina, Kasó Bogi, Vizi Meli. Edző: Meggyes Rita.

HAJRÁ SEREGÉLYESI!

Vizi Melinda

Természettudományos hírek az iskolában április, májusban

A természettudományos tárgyak regionális és megyei versenyei a II. félévben kezdődtek.

Az iskolai megmérettetések után, a Kaán Károly természetismereti vetélkedő megyei fordulóján Palló Benjamin (5.b) osztályos tanuló képviselte iskolánkat.

A Teleki Pál földrajz verseny megyei fordulójáról Zsuppán András (7.a) Vajda Gyula (7.b), Erdélyi Biborka (8.b), jutottak tovább. (Felkészítő tanáraik: Sajtos József, Oláhné Wollein Erika). Ők képviselték megyénket a 3 napos, Egerben megrendezett országos fordulón, ahol Vajda Gyula tizenhatodikként a középmezőnyben végzett. Szorgalmas készülésükért dicséretet érdemelnek.

A Herman Ottó biológia verseny iskolai fordulójában

- I. helyezett Zsilovics Adrián (7.a)
- II. helyezett Kustán Noémi (7.a)
- III. helyezett Vajda Gyula (7.b) osztályos tanuló lett.

A megyei fordulón Kustán Noémi IV. helyezést ért el, Zsilovics Adrián pedig V. helyezett lett.

Április 10-én Agárdra utaztunk a hagyományos Triáda matematikaversenyre, melyen diákjaink igen szépen szerepeltek. 6. évfolyamon 2. helyezett lett Paplogó Veronika, 3. helyezett pedig Hekkel Zsolt (felkészítő tanáruk: Horváth Györgyné)

Április 23-án nyílt meg iskolánk emeleti aulájában Hollósi Zoltán madárfotóiból álló kiállítás, mely még most is megtekinthető.

Április 24-én ismét megrendezésre került a Téli Madaraink Országos Verseny döntője. A 3 fordulós levelező versenyre mintegy 160 csapat jelentkezett, a döntőre közülük 31 vidéki és 11 seregélyesi csapatot hívtak meg. Délelőtt igen érdekes írásbeli feladatokat oldottak meg a tanulók. Még a madárhang-felismeréses kérdésnél is ügyesen helytálltak a csapatok. A rövid ebédszünet után a „rablás-sal” folytatódott a verseny. Ennek keretében 19 helyszín közül választhattak a tanulók, ahol izgalmasabbnál izgalmasabb feladatokat kellett teljesíteniük. Akadt olyan csapat, mely az idő rövidsége ellenére, jó taktikával, minden helyszínre eljutott. A javítás ideje alatt a versenyzők a művelődési házban uzsonnát kaptak és meghallgatták Borsányi András (Agárdi Madárvárta) előadását, illetve megtekintették Hollósi Zoltán természetfotós vetítését.

16 órakor elkezdődött az eredményhirdetés: 3.-4. évfolyamon a Budapesti Búbosbankák,

5.-6. évfolyamon a Rétiheják, 7.-8. évfolyamon pedig a Berényi Jómadarak szerezték meg az I. helyezést.

A seregélyesi alsósok közt a Seregélyesi Gólyák győzedelmeskedtek, a felsősök közt pedig az 5.b Madarai és a Tengelicek (7.évf.) lettek az elsők.

A helyezettek és felkészítő tanáraik is könyvjutalomban részesültek. Reméljük jövőre is viszontlátjuk őket ezen az izgalmas megmérettetésen!

Az iskolahéten került megrendezésre a 7. évfolyamosok részére a játékos kémia verseny Oláhné Wollein Erika tanárnő szervezésében. Ezen I. helyezett lett az Oláh Barnabás, Kustán Noémi, Zsilovics Adrián, Besze Viktória alkotta csapat. II. helyezett Lamszider Dóra, Kiss Klaudia csapata lett.

Minden versenyzőnek ezúton is gratulálunk, felkészítő tanáraiknak pedig köszönjük munkájukat.

Kovácsné Fett Ágnes

(természettudományos munkaközösség)